

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουλίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 33

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Σαὶν Κλάρ ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ δὲν ἀγαποῦν διόλου τὸν ἐνεστώτα τοῦ ρήματος «κάμνω». Γι' αὐτὸ ἡ ἐπιμονὴ τῆς μῆς Ὀφηλίας τοῦ φάνηκε πολὺ ἐνοχλητικὴ. Ὡστόσο πῆρε, ἀναστενάζοντας βαθιά, τὴν πένα καὶ ἔγραψε γρήγορα μιὰ πράξη δωρεὰς σύμφωνα μὲ τοὺς τύπους τοῦ νόμου, πού τοὺς ἤξερε στὰ δάχτυλα.

— Εἶς' εὐχαριστημένη τώρα; εἶπε δίνοντας τὸ χαρτί στὴν ἐξαδέλφη του.

— Αὐγουστίνη, εἶσαι πολὺ καλὸς, ἀπάντησε ἐκείνη γελώντας ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς. Δὲ χρειάζεται ἔμως νὰ ὑπογράψῃ καὶ μάρτυρας;

— Ἐχεις δίκιο. Μαρία! φώναξε ἀνοίγοντας τὴν πόρτα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του. Ἡ ἐξαδέλφη μας θέλει ν' ἀποκτήσῃ ἓνα αὐτόγραφό σου. Ἔλα νὰ βάλῃς μιὰ ὑπογραφή κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

— Τ' εἶν' αὐτό; ρώτησε ἡ Μαρία, διαβάζοντας τὸ χαρτί. Μὰ αὐτὸ εἶναι γελοίο! Ἐγὼ θαρροῦσα πὼς ἡ ἐξαδέλφη μας ἦταν πολὺ χριστιανὴ καὶ δὲ θάθελε νὰ ἔχει σκλάβους. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλει αὐτὸ τὸ παλιό παιδο, χάρισμά της.

Κι' ἔβαλε ἀδιάφορα τὴν ὑπογραφή της κάτω ἀπὸ τὴν πράξη.

— Θυμάσαι! Τώρα ἡ Τόψυ σοῦ ἀνήκει μὲ σῶμα καὶ ψυχὴ! εἶπε ὁ Σαὶν Κλάρ δίνοντάς της τὸ χαρτί.

Καὶ γύρισε στὴν πολυθρόνα του νὰ ξαναρχίσῃ τὸ διάβασμά του. Ἡ μῆς Ὀφηλία πῆρε τὸ πλέξιμό της καὶ πῆγε κοντὰ του.

— Δὲ μοῦ λές, Αὐγουστίνη, τοῦ εἶπε ξαφνικά, σκέφθηκες

ποτὲ νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν τύχη τῶν σκλάβων σου μετὰ τὸ θάνατό σου;

— Ὅχι, εἶπε ὁ Σαὶν Κλάρ, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ διάβασμά του.

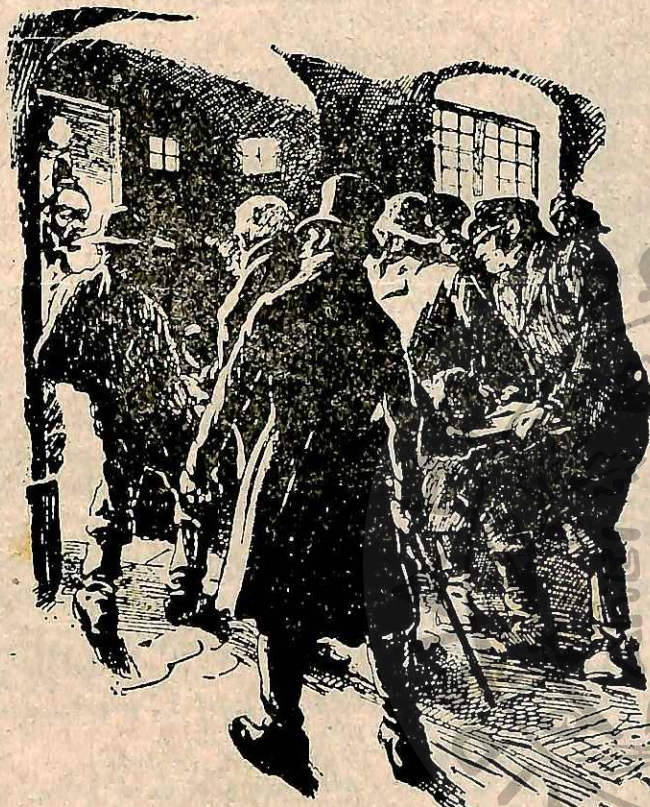
— Τότε, ἡ καλοσύνη ποὺ δείχνεις σ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ τοὺς βγῇ σὲ μεγάλο κακό.

Ὁ Σαὶν Κλάρ εἶχε κάνει μόνος του αὐτὴ τὴ σκέψη ἄλλοτε. Ἀπάντησε ἔμως ἀδιάφορα:

— Τὸ ξέρω. Κάποτε θὰ φροντίσω γιὰ ὅλ' αὐτά.

— Μὰ πότε;

— Σὲ λίγες μέρες.

«Κάμποσοι ἄνθρωποι κουβαλοῦσαν ἓνα φορεῖο...»
(Σελ. 386, στ. γ'.)

Ἡ μῆς Ὀφηλία γέλασε:

— Κι' ἂν πεθάνεις στὸ μεταξὺ αὐτό;

Ὁ Σαὶν Κλάρ γέλασε κι' αὐτός.

— Δὲ μ' ἀφίνεις ἥσυχο λέω ἐγώ; εἶπε. Μήπως βλέπεις νὰ μ' ἐπιάσῃ χολέρα ἢ κίτρινος πυρετός καὶ φροντίζεις τόσο πολὺ γιὰ τὶς κληρονομικὲς μου ὑποθέσεις;

Κι' ὁ Σαὶν Κλάρ σηκώθηκε καὶ βγήκε στὴ βεράντα, γιὰ νὰ δώσῃ τέλος στὴ δυσάρεστη αὐτὴ συζήτηση.

Ἡ βραδυὰ ἦταν γλυκεῖα κι' ἡσυχη κι' ὁ μπαρμπα-Τόμ καθόταν ἔπως πάντα σὲ μιὰν ἄκρη, μὲ τὴν Ἁγία Γραφή στὸ χέρι, καὶ διάβαζε καθὼς συνήθιζε δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό του καὶ συλλαβίζοντας μουρμουριστά.

— Τόμ, θέλεις νὰ σοῦ διαβάσω; τοῦ εἶπε ὁ Σαὶν Κλάρ.

— Ἄν ὁ ἀφέντης ἔχει τόση καλοσύνη, ἀπάντησε ὁ Τόμ.

Ὁ Σαὶν Κλάρ πῆρε τὸ βιβλίο καὶ διάβασε μιὰ σελίδα: ποὺ εἶχε σημαδέψῃ ὁ Τόμ.

«Ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Ἰῶς τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὄλη του τὴ δόξα καὶ μαζί του ὄλοι οἱ ἄγγελοι, θὰ καθῇσιν στὸν ἐνδοξο θρόνο του, καὶ θὰ μαζευτοῦν τότε μπροστά του ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ θὰ τὰ χωρίσῃ τότε καθὼς ὁ βοσκὸς χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια».

Ὁ Σαὶν Κλάρ διάβασε ζωηρὰ ὡς ποὺ ἔφτασε στὴ φράση:

«Ἀληθινὰ σὰς λέγω, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ δὲν ἐκάματε τὸ καλὸ σ' ἐν' ἀπὸ τὰ φτωχὰ αὐτὰ πλάσματά μου, σ' ἐμένα τὸν ἴδιο δὲν τὸ ἐκάματε».

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν ἐντύπωση στὸν Σαὶν Κλάρ, γιὰτὶ τὰ διάβασε καὶ δεύτερη φορὰ σιγὰ-σιγὰ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ ζυγίσῃ τὴ σημασίαν τους.

— Τόμ, εἶπε μὲ ταπεινοφροσύνη ὁ καλὸς εὐπατρίδης, ξέρεις ὅτι αὐτὰ τὰ λόγια μοιάζουν σὰ νὰ εἶναι γραμμένα γιὰ

— «Α, σταθήτε! φώναξε τότε ο Κατεργαράκος. Μια ιδέα! Νά κάμω εγώ το κακό παιδί, νά πάω σιγά-σιγά από πίσω της, νά της δώσω μια γερή σπρωξιά, κι' ύστερα... νά τη σώσουμε όλοι μαζί! Θέλετε;

— «Α! ωραία! ωραία! φώναξαν οι άλλοι.

— «Ναί, μὰ νὰ μὴ μὲ μαρτυρήσετε...

— «Τί λὲς ἐκεῖ! παιδιὰ εἴμαστε;

— «Εμπρός λοιπόν! Κρυφτήτε σεις ἐδῶ κι' ἐγὼ πάω.

Οἱ Πρόσκοποι κρυφτήκαν πίσω ἀπὸ ἕνα φράχτη, κι' ὁ κατεργαράκος ὁ Κατεργαράκος βγήκε, ἔκαμε μιὰ μεγάλη βόλτα καί, σιγά-σιγά, κοντοζύγωσε ἀπὸ πίσω τὴν κυρὰ-Ποθούλα. Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ νοικοκυρά, ἀνύποπτη, ἔσκυβε γιὰ νὰ γεμίσει πάλι τὸν κουβά της καὶ νὰ τὸν πᾶν στὸ σπίτι της. Ὁ Κατεργαράκος δὲν χάνει καιρὸ: Μιὰ σπρωξιά καὶ μπλούμι! πᾶρ' τη μέσα στὸ ποτάμι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΧΤΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

«Ἦθελε νὰ σκαρφαλώνει στὰ δέντρα, γιὰ νὰ τὸν βλέπουν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς καὶ νὰ τοῦ φωνάζουν παρακαλώντας: «Πέταξε μου ἕνα σύκο, ἢ ἕνα βερύκοκο!» Τύχαινε καμμιὰ φορὰ νὰ χάσῃ τὸ παιχνίδι καὶ νὰ φάει ἔξω. Δὲν τὸν παραξένευε. Τοῦ φαινόταν σὰ φυσικὴ συνέπεια:

— Πάντα θὰ χάσουμε — ἔλεγε — καὶ σὲ κάποια ὑπόθεσή μας. Μήπως εἶναι δικός μας ὁ κήπος; Ὁ μπαρμπα-Γιώργης τὸν λέει χτήμα του κι' ὄχι κήπο. Θέλει νὰ πῇ δηλαδή, πὼς εἶναι δικός του κι' ὄχι δικός μας ἢ δικός σου. Κατάλαδες;

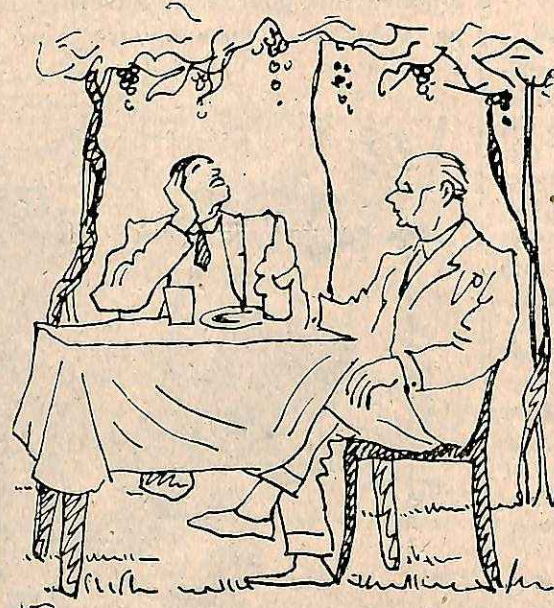
Γ.

«Ἦως τὴν ἱστορία αὐτὴ νὰ τὴν ξεχνούσα μὲ τὸν καιρὸ, ἀν δὲν τύχαινε πέρυσι, νὰ ξαναγυρίσω στὴν πατρίδα μου. Πέντε χρόνῳ ἔφυγα καὶ ξαναγύρισα ὕστερ' ἀπὸ εἰκοσιπέντε! «Ἦθελα νὰ τὴν ξαναδῶ. Νόμιζα πὼς θὰ ἔδρισκα ὅλα ὅπως τᾶφισα. Μὰ δὲ θυμῶνουν καλὰ, τόσα χρόνια πὺλ ἔλειπα, τὰ περισσότερα πράγματα. Θυμῶνουν μόνο πὼς ἡ θάλασσα ἦταν στὸ δυτικὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ μας. Πὼς κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι μας ἦταν κάτ' ἑκατὸς ἐλίες. Στὸ ἀνατολικὸ μέρος τὸ φρούριο. Θυμῶνουν πὼς ὑπῆρχε καὶ κάποιος δρόμος πλατὺς πὺλ τραβοῦσε στὴν ἀγορά.

Γυρίζοντας εἶχα τὴν ἀμφιβολία, ἀν βρισκόμουν στὴν πατρίδα μου. Μιὰ θάλασσα κι' ἕνα φρούριο, — πὺλ θὰ τᾶβλεπα σὲ πολλὰς πόλεις, — δὲν μπορούσαν νὰ μὲ πείσουν. Τίποτα δὲν ἔδλεπα γύρω μου γινώριμο. Αἰσθάνθηκα πὼς ἦ- γινεῖς μου δὲν μὲ ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωση. Ἦμουν τόσο πολὺ διαφορετικὸς κι' ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη! Κι' ἤθελα νὰ φύγω. Μὲ τί λαχτάρα θάκουγα τὸ σφύριγμα τοῦ βαποριοῦ πὺλ θάμπαινε ἀργὰ-ἀργὰ στὸ λιμάνι! «Ἦθελα νὰ φύγω! Εἶχα μετανοιώσει γιὰ τὴν ἐπιστροφή μου πὺλ τὴν θεωροῦσα σὰν παραστράτημά μου. Γιατί ν' ἀνταλλάξω τὴ συγκεχυμένη εἰκόνα τῶν πρώτων-πρώτων ἀναμνή-

σεων τῆς ζωῆς μου μὲ τὴν ἀποκρουστικὴν εἰκόνα μιᾶς ἄλλης πόλης, ἐντελῶς ξένης γιὰ μένα:

Προτοῦ φύγω, ἤθελα νὰ δῶ τὸ σπίτι πὺλ μεγάλωσα. Ρώτησα καὶ μὲ τὸ ἔδειξαν. Λάθος ἔκαναν ἢ ἐγὼ δὲ θυμῶ- μουν καλὰ; Τὸ σπίτι πὺλ μὲ ἔδειξαν εἶχε δυὸ μπαλκόνια. Ἐνῶ τὸ δικό μας — καὶ πιστεύω νὰ θυμῶνουν καλὰ — εἶχε

«—Κι' ὁ Στραβολαίμης, τί γίνηκε;...»
(Σελ. 388, στ. γ')

μόνον ἕνα. Ἐπειτα ὁ κήπος ὁ σημερι- νὸς δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὸ χτήμα τοῦ μπαρμπα-Γιώργη. Ἦταν διπλάσιος σχε- δόν. Δὲν ἦταν μαντρογυρισμένος μὲ ξε- ρολιθιά, ἀλλὰ μὲ τοῖχο παχύ, πὺλ εἶ- χε στὸ πᾶν μέρος κατὰ διαστήματα, κάγκελα μὲ κολόνες. Φαίνεται πὼς θὰ κοίταζα—χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω—πο- λὴν ὥρα στὸ σπίτι ἐκεῖνο, γιὰ ἕνα κύριος πὺλ καθόταν στὸ μπαλκόνι μὲ ρώτησε:

— Φαίνεστε ξένος, κύριε... Γυρεύε- τε κανένα σπίτι;

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησα.

— Μήπως τοῦ γερο-Γιώργη τοῦ... μὲ ξαναρώτησε.

— Ναί.

— Αὐτὸ εἶναι...

Κατέβηκε ἀμέσως κάτω καὶ μὲ συ- στήθηκε. Ἦταν ὁ Γιώργης, τὸ κοπέλλι τοῦ μπαρμπα-Γιώργη! Μὲ γινώρισε, γι- ατί εἶχε μάθει τὸν ἐρχομὸ μου. Τὸν ἔ- δλεπα καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὸ πιστέ- ψω! Τόσο πολὺ εἶχε μεταβληθεῖ! Μὲ προσκάλεσε νὰ πάω καμμιὰ μέρα νὰ περάσουμε λίγες ὥρες μαζί. Νὰ θυμη- θοῦμε τὰ παλιά. Τοῦ εἶπα πὼς θὰ ἔφευ- γα τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας. Ἀυτῇ ἡ- μερᾷ πολὺ. Πότε τάχα θὰ ξαναελεπόμα- στε; Γι' αὐτὸ δέχτηκα νὰ μείνω τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι του.

Ὁ ὑπὸ κρητὸς μᾶς ἐτοίμασε τὸ τραπέ- ζι στὸν κήπο κάτω ἀπὸ μιὰ κληματα- ριά. Ὁ Γιώργης θὰ ἦταν τώρα σαραν- τάρης. Τὰ ἀραῖα μαλλιά του εἶχαν ἀρ- χίσει νὰ σπρίζουν. Τὸ πρόσωπό του φαι- νόταν κουρασμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ. Τὰ μά- τια του ἦταν μισοκλεισμένα ἀπ' τὴ με- σημεριανὴ ζέστη. Τὸ ἀρχοντικὸ του παρυσιαστικὸ δὲν μ' ἄφινε νὰ θυμηθῶ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο λιγδωμέ- νο καὶ ξυπόλυτο παιδάκι πὺλ ἔ- δλεπα στὸν κήπο τοῦ γερο-Γιώρ- γη. Ἦταν ἡμουν μικρός.

Πάνω στὸ φαῖ μὲ διηγῆθηκε τὴ ζωὴ του.

«Ὅταν γίνηκα δεκαοχτὼ χρο- νῶ, πέθανε ὁ μπαρμπα Γιώργης. Τὸν κήπο, ὅταν κληρονόμησαν οἱ συγγενεῖς του, τὸν ἄφησαν νὰ ρη- μάξῃ. Ἐδῶξαν καὶ μένα ἀπὸ τὴ δουλειά. Τί νάκανα; Ἐφυγα γιὰ τὴν Ἀμερική, δούλεψα δεκαπέν- τε χρόνια μερνονυχτίς, μάζεψα λε- φτά, γύρισα κι' ἀγόρασα τὸ σπίτι, τὸν κήπο καὶ τὸ γειτονικὸ εἰκόπεδο γιὰ νὰ τὸν μεγαλώσω. Ἐδῶ τῶ- ρα μπορῶ νὰ ζήσω τὴν ἄλλη μου ζωὴ ἡσυχῇ...

— Μὰ ἐδῶ βλέπω μεγάλη ἀλ- λαγὴ σὲ ὅλα—τοῦ εἶπα.

— Τάλλαξα, τάλλαξα, μὲ ἀ- πάντησε μισοκλείνοντας ὅπως πᾶν- τα τὰ μάτια του καὶ σηκώνοντας στὸ χέρι τὸ μπουκάλι μὲ τὸ κρα- σί. Τάλλαξα, γιὰτί δὲν ἤθελα νὰ βρι- σκουμαι στὸ παλιὸ ἐκεῖνο περιβάλλον. Θαρροῦσα πὼς ἦμουν ἀκόμη τὸ παλιὸ κοπέλλι...

«Ὅταν ἔδλεπα τὸ μικρὸ δω- μάτιο τοῦ γέρου, θαρροῦσα πὼς θὰ τὸν ἔδλεπα νὰ βγαίνει μὲ τὰ κουρασμένα του βήματα γιὰ νὰ μὲ ἀρχίσει στὸ ξύ- λο. Γι' αὐτὸ τὸ γκρέμισα...

— Κι' ὁ Στραβολαίμης; Τί γίνηκε, ἀλήθεια, ὁ Στραβολαίμης; Κόντεψα νὰ τὸν ξεχάσω... τὸν ρώτησα, γιὰτί θυ- μήθηκα τὴν παλιά συζήτησή πὺλ ἔκα- ναν οἱ γειτόνοι γιὰ τὸ ποῖος θάβγαине καλύτερος.

— Ἐξέρω κι' ἐγὼ! μ' ἀπάντησε κου- νώντας τὸ κεφάλι του μὲ οἶχτο. Πῆγε στρατιώτης καὶ δὲν ξαναγύρισε στὸ χω-

ριό. Κάπου ἄλλοῦ θὰ τὸ βρήκε καλύ- τερα... Μήπως βάλθηκε ποτέ του νὰ γίνη ὁ πρώτος τοῦ χωριοῦ;

— Καὶ τὸν λυπάσαι γι' αὐτό; τὸν ρώτησα.

— Ἐγὼ; Ὁχι, καθόλου! μὰ θέλω νὰ σοῦ πῶ πὼς ἦταν ὁ ἄνθρωπος πὺλ δὲν ἔπαιρνε τίποτα στὰ σοδάρά του, καὶ ποτέ του δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ στὴ ζωὴ του.... Καὶ θάθελα κι' ἐγὼ, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ μάθαινα τί ἀπόγινε αὐτὸς ὁ ἄνθρω- πος...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

Τώρα καὶ πολλοὺς αἰῶνες, σὲ μιὰ ἐ- ποχὴ ἔπου ζοῦσαν ἀκόμη ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους νάνοι, καλλικαντζάροι κι' ἄλλα ξωτικά, ἕνας νεαρὸς ἀρχοντας, ὀνομαζό- μενος Λίδερικ κατοικοῦσε σ' ἕνα παλιὸ πύργο πάνω σ' ἕνα λόφο. Ἦταν καλό- καρδος καὶ γενναῖος ἄρχοντας, ἀλλὰ τοῦ ἄ- ρεσε πολὺ νὰ κοροῖδεύει τοὺς ἄλλους, καὶ πολλὰς φορὲς εἶχε κάμει ἐχθροὺς ἀπὸ ἕνα πειραχτικὸ κι' ἀπερίσκεπτο λόγο, πράγμα πὺλ δείχνει ὅτι πρὶν μιλήσει κα- νεῖς πρέπει νὰ στριφογυρίσει πολλὰς φο-

«Μιὰ χαρούμενη παρέα ἀπὸ μικροσκοπι- κούς νάνους...» (Σελ. 389, στ. β')

ρὲς τὴ γλώσσα του μέσα στὸ στόμα του.

Ἐνα βράδυ, καθόταν στὸ τραπέζι του, μπροστὰ στὴ φωτιά κι' ἄρχισε νὰ τρώει, ἐνῶ ἔξω ὁ ἀνεμὸς φυσοῦσε λυσασμένους καὶ τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ.

Ἐπρωγε γεμάτος εὐχαρίστηση κι' ἔ- φτασε ἔτσι στὸ φρούτο. Ροκάνιζε τότε τὰ φρούτα καὶ τὰ γλυκίσματα πὺλ τοῦ εἶχαν σερβίρει.

— Τί νόστιμα πὺλ εἶναι! ψιθύριζε εὐ- χαριστήμενος.

Τὴ στιγμή αὐτὴ, ἦρθε στὸ τραπέζι μιὰ χαρούμενη παρέα ἀπὸ μικροσκοπικοὺς νά- νους, πὺλ ἄρχισαν νὰ χορεύουν καὶ νὰ πη- δοῦν τριγύρω στὰ γλυ- κά. Ὁ Λίδερικ δεχό- ταν συχνὰ τὴν ἐπί- σκεψή τους καὶ τοῦ ἄ- ρεσε νὰ τοὺς μοιράζει τ' ἀπομεινάρια ἀπὸ τὰ γλυκίσματα.

— Ἦσυχα τοὺς εἶ- πε, θὰ πάρει καθένας τὸ μερδικό του.

Οἱ νάνοι αὐτοὶ δὲν ἦταν μεγαλύτεροι ἀ- πὸ ποντικούς. Ἐκοφε λοιπὸν κομματάκια τὰ ζαχαρωτά καὶ τοὺς τᾶρριχνε στὸ τρα- πέζι. Ἦταν λοιπὸν πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ τοὺς βλέπει κανεῖς νὰ σπρώχνονται καὶ νὰ τρέχουν ποῖος νὰ τὰ πρωτοπάρει.

«Ὅταν τοὺς τὰ μοίρασε ὅλα, τοὺς εἶπε:

— Εμπρός, πηγαίνετε τώρα!

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἔφτασε λαχανιασμέ- νος ἕνας μικρὸς νάνος, πὺλ ζήτησε τὸ μερδικό του. Ὀνομαζόταν Κικί κι' ἦ- ταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς παρέας. Ὁ Λίδερικ τὸν γινώριζε, ἀλλὰ τοῦ ἄρεσε νὰ τὸν πει- ράξει.

— Τὰ γλυκά μου! εἶπε ὁ νεοφερμέ- νος νάνος.

— Κύριε Κικί, ἀπάντησε ὁ νέος ἄρ- χοντας γελώντας, ὑπάρχει ἕνα παλιὸ λα- τινικὸ ρητὸ πὺλ λέει: Tarde venien- tibus ossa! Δηλαδή, ὅποιος ἐρχεται ἄρ- γὰ τρώει τὰ κόκκαλα!

— Ὡστε, δὲν ἔχει τίποτα γιὰ μένα;

ρώτησε ὁ Κικί θυμωμένος.

— Ὁχι, καί μένε Κικί, τᾶφαγα ὅλα οἱ φίλοι σου.

— Ἐπρεπε νὰ μὲ συλλογιστεῖς καὶ

μένα! Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, δὲ θὰ σοῦ τύχει καὶ σένα ποτὲ νὰ γρηγῆσεις;

Ὁ Λίδερικ ἔπρεπε νὰ καλοσκεφθεῖ αὐτὰ τὰ λόγια.

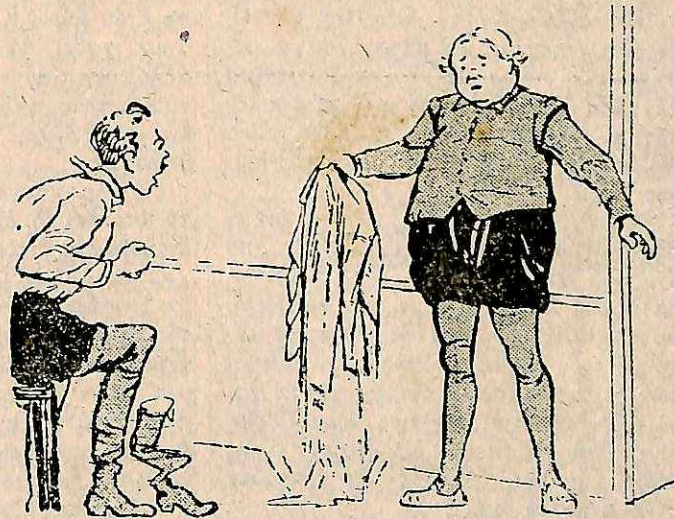
Σὲ λίγον καιρὸ ἔλαβε μιὰ πρόσκληση ἀπὸ τὸ δούκα τοῦ Μπραμπάν, πὺλ τὸν προσκαλοῦσε στοὺς γάμους του. Ὁ Λί- δερικ εὐχαριστήθηκε πολὺ, γιὰτί ἐκεῖ θὰ συναντοῦσε μιὰ οἰκογένεια, πὺλ ἤθε- λε νὰ ζητήσει σὲ γάμο τὴ μονακίδη κόρη τῆς. Ἐτοιμάστηκε λοιπὸν ἀμέσως

γιὰ νὰ ξεκινήσει. Τοῦμεναν μόνο λίγες ὥρες γιὰ νὰ περάσει μιὰ ἀρκετὰ μεγά- λη ἀπόσταση. Εἰδοποίησε τοὺς ὑπηρε- τες του, ἀλλ' ὅταν θέλησε νὰ ντυθεῖ, δὲ βρῆκε κανένα ζευγάρι παπούτσια τῆς προκοπῆς.

— Τίς μπότες μου, τίς μπότες μου!

φώναζε στὸν καμαριέρη του.

— Ἐφαξα παντοῦ, ἀπάντησε ἐκεῖ- νος, ἀλλὰ δὲ φαίνονται πουθενά!

«Τὸ βρήκα μέσα στὴ στέρνα τοῦ κήπου.» (Σελ. 389, στ. γ')

Ὁ Λίδερικ, γιὰ νὰ μὴ χάσμερᾷ, ἀ- ναγκάστηκε νὰ φορέσῃ κατὶ παλιά πα- πούτσια πὺλ τὸν ἔκαναν σὰ χωριάτη.

— Τὸ κεντητό μου χιτῶνιο! φώναζε ὕστερα.

— Τὸ βρήκα μέσα στὴ στέρνα τοῦ κήπου! εἶπε ὁ ὑπηρετῆς.

— Τί εἶπες; Ποῖος τὸ πέταξε μέσα;

«Ὁ, δυστυχία μου, δὲν ἔχω ἄλλα ρου- χα καὶ θάναγκασθῶ νὰ πάω νὰ πάρω ἑτοίμα. Θὰ προφτάσω ἄραγε; Εμπρός, τᾶμάξτε μου! Βάλτε τὰ καλύτερα ἄλογα!

— Τάλογα τάχει πάει ὅλα ὁ σταυλί- της στὸ μπάνιο!

— Τρέξε νὰ τὰ φέρεις!

— Πρέπει νὰ περιμένετε λίγο, ἀφέν- τη, γιὰτί τὸ ποτάμι εἶναι μακριά.

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ περιμένω. Βάλ- τε δυὸ ἄλογα ὅποια κι' ἂν εἶναι, νὰ ξε- κινήσω ἀμέσως!

Ἐφερὰν λοιπὸν δυὸ χοντροῶλογα ἀ- πὸ τὸ χτήμα καὶ τᾶξεψαν στ' ἀμάξι μὲ πολὺν κόπο, σὰ νὰ τὰ ἐμπόδιζε μιὰ μυστικὴ δύναμη νὰ ἀπακούσουν. Ὁ Λί- δερικ εἶχε ἀνεβεῖ στ' ἀμάξι καὶ φώναζε, ἔδριζε, βλαστημούσε. Φαφνικά ὅμως τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας χτύπησε μεση- μέρι.

— Πολὺ ἀργά! κύριε Λίδερικ, εἶναι πολὺ ἀργά! ψιθύρισε σ' αὐτὴν μιὰ κοροϊδευτικὴ φωνίτσα, πὺλ τὴ γινώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ Κικί.

— «Α, παλιόνανε, φώναξε, σὺ μὲ τᾶκαμες ὅλ' αὐτά;

— Ὅσοι ἀργοῦνε, τρῶνε τὰ κόκκα-

λα, αλήθεια; είπε γελώντας ή φωνίτσα.
"Αδικο είχε βέβαια ο νάνος που ήταν
εκδικητικός, αλλά άδικο είχε προπάν-

των ο Λίδερικ, που του είχε φερθεί ά-
περίσκεπτα και κοροϊδευτικά.
(Απ' τὸ Γαλλικὸ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ «σκυλοκίνητο» ἔλκηθρο φορτώ-
θηκε μὲ τρόφιμα καὶ με βενζίνη καὶ δέ-
θηκε πάλι πίσω ἀπ' τὸ βενζινοκίνητο
ἔλκηθρο ὅπου εἶχαν στρωμαχθεῖ ὁ πιλό-
τος κι' ὁ κυβερνήτης, ὁ Κίντ κι' ὁ
Μπόμπ, τυλιγμένοι ζεστά μέσα στὶς γου-
νες τους.

"Ὅσο γιὰ τὰ σκυλιά, κι' αὐτὰ τὰ εἶχαν
δέσει πίσω ἀπὸ τὸ ἔλκηθρο, ἐκτὸς ἀπὸ
ἓνα πού, κατὰ τὸν Κίντ, ἦταν ὁ πιὸ δυ-
νατὸς ἀπ' ὅλους κι' εἶχε τὴν καλύτερη
μύτη καὶ θὰ μπορούσε γι' αὐτὸ τὸν λό-
γο νὰ τοὺς βοηθήσει ν' ἀνεύρουν τὰ ἱχνη
τῶν ἐπιβατῶν τοῦ Λίμπερτυ. Αὐτὸς, γιὰ
νὰ μὴν κουρασθεῖ, πήγαινε τώρα «αὐτο-
κίνητάδα», κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἄλλη
θέση ὁ μικρὸς Ἀγγλος τὸν κρατοῦσε
στὴν ἀγκαλιά του.

"Ὅσο πρὶν ἡ διαδρομὴ αὐτὴ εἶχε φα-
νεῖ ἀτέλειωτη στὸν Κίντ, ὅταν τὴν ἔκα-
νε τὴν περασμένη νύχτα, τόσο τώρα,
πού τὴν ἔκανε μὲ συντροφιά, τοῦ φαινό-
ταν εὐχάριστη καὶ σύντομη. Δὲν φοβόταν
μήπως χάσουν τὸν δρόμο, γιατί τὰ χθε-
σινὰ τοὺς ἱχνη εἶχαν ἀποτυπωθεῖ καθα-
ρότατα ἐπάνω στὸν πάγο κι' ἔφθαναν

«Ὁ Σίγκλοο κι' ὁ Ἀγκαῶης...»

ὡς τὸ ἀερόπλοιο, ὅπου ὁ κύριος Στέφεν-
σον τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν οδηγήσει
κατευθείαν.

Μὰ τὸ ἀερόπλοιο φαινόταν ἄδειο κι'
ἡ περιοχὴ γύρω του ἦταν τελείως ἔρη-
μη. Οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Λίμπερτυ» δὲν
εἶχαν ξαναγυρίσει ἀπὸ τὴν ὥρα πού τὸ
ἐγκατέλειψαν. Αὐτὸ φαινόταν καθαρά
ἀπὸ τὸ χιόνι, πού ἐπάνω του δὲν εἶχε
ἀποτυπωθεῖ κανένα καινούργιο ἱχνος.

— Ψυχὴ! εἶπε ὁ Κίντ. Τί σὰς ἔλε-
γα ἐγώ, κύριε Κυβερνήτα; "Αν δὲν ἔ-
χουν χαθεῖ, θὰ ἔχουν μπλέξει δίχως
ἄλλο σὲ τίποτε μπερδεφιδουλιές μὲ
αὐτοὺς τοὺς παλιοσεκιμῶνους. "Ἡ τὸ
ἓνα ἢ τὸ ἄλλο. "Ἀλλῃ ἐξήγηση δὲν
ὕπάρχει.

"Ὁ Ἀμερικανὸς ἀναγκάστηκε νὰ
τὸ παραδεχθῇ. Μέσ' στὴν καρδιά του
ἐνοιῶθε ἓνα περίεργο ἀνακάτωμα ἀπὸ
χαρὰ καὶ λύπη μαζί. Χαρὰ γιατί εἶ-
χε ξαναβρεῖ σὲ τόσο καλὴ καλὴ κα-
τάσταση τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο μηχανά-
νημα πού τὸ νόμιζε χαμένο γιὰ πάντα
μέσ' στὴν ἀπέραντη πολιτικὴ ἔρημο.
Λύπη πού τὸ ξαναβρῆκε χωρὶς τοὺς
ἐπιβάτες πού βρίσκονταν ἐπάνω του
κατὰ τὴ θαυμαστὴ αὐτὴ διαδρομὴ,
πού ἡ τόσο αἰσία ἐκδασὴ της δὲν
μποροῦσαν νὰ ἐξηγηθῇ παρὰ μόνο ἀ-
πὸ τὴν ἱκανότητα τῶν ἐπιβατῶν αὐτῶν.
Γιατί δὲν μπορούσε νὰ οφείλεται ἀπλῶς
στὴν τύχη τὸ ὅτι τὸ ἀερόπλοιο εἶχε
κρατήσῃ τρεῖς δλόκληρες ἡμέρες στὸν
ἀέρα, καὶ τὸ ὅτι κατόρθωσε νὰ ξαναγυ-
ρίσῃ τόσο κοντὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο πού εἶ-
χε ξεκινήσει. Δίχως ἄλλο κάποιος θὰ
εἶχε ἀναλάβῃ τὴν κυβέρνηση τοῦ «Λί-
μπερτυ» κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, κι' ὁ
κάποιος αὐτὸς ἦταν καὶ ἔξυπνος καὶ
θαρραλὲς.

"Ὅπως κι' ἂν εἶχαν τὰ πράγματα, ὁ
κύριος Στέφενσον βρίσκονταν τώρα σὲ
ἀμηχανία. Ἦταν βέβαια ἀπολύτως ἐ-
πιβεβλημένο νὰ μάθῃ γιὰ τὴν
τύχη τῶν δυστυχισμένων ἐπιβατῶν. Ἀλ-
λὰ ἐξ ἴσου ἀπαραίτητο ἦταν νὰ ἐξετά-
σῃ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸν μηχανισμό τοῦ
ἀεροπλοίου, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν βρίσκονταν
κι' αὐτὰ σὲ καλὴ κατάσταση ἢ μήπως
εἶχαν πάθει καμμιά βλάβη πού δὲν μπο-
ροῦσε νὰ φανεῖ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

"Ἀπ' τὴν ἀμηχανία του αὐτὴ τὸν ἔ-
βγαλε ὁ Κίντ.

— Γιατί δὲν μένετε ἐσεῖς ἐδῶ, μαζί
μὲ τὸν κ. Φονδιέλλ, ἐπρότεινε ὁ μικρὸς
Ἀγγλος. Ἐμεῖς μὲ τὸ ἔλκηθρο θὰ πά-
με νὰ βροῦμε τοὺς ἄλλους. Ξέρουμε νὰ
τὸ ὁδηγοῦμε. Κι' ὅταν βρισκόμαστε μέ-
σα σ' αὐτό, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς
Ἐσκιμῶνους.

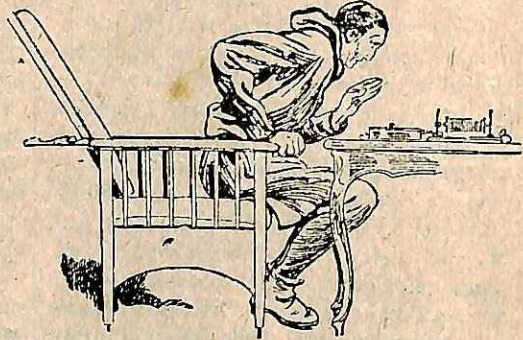
"Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν μπόρεσε ν' ἀπο-
κρούσῃ αὐτὴ τὴν πρόταση.

— Ἄς εἶναι, εἶπε, πηγαίνετε. Μ' αὐ-
τὸ τὸν τρόπο θὰ κερδίσουμε χρόνον, κι' ὁ
χρόνος γιὰ μᾶς σ' αὐτὴ τὴν περίστασι

εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ χρῆμα, εἶναι
ἡ ζωὴ ὅλων μας. Μόνο, Κίντ, εἶναι πε-
ριττὸ νὰ σοῦ συστήσω πὼς πρέπει νὰ
φανῆς προσεκτικὸς ὅσο δὲν γίνεται πα-
ραπάνω. Προφυλάξου ἀπὸ τοὺς Ἐσκι-
μῶνους κι' ἀπ' τοὺς σκύλους τους. Προ-
φυλάξου κι' ἀπ' τὶς χαράδρες, πρόσθε-
σε χαμογελώντας δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

— Ἐννοια σας, κύριε.

— Μὲ λίγα λόγια ὁ ρόλος σου, ἡ ἀ-
ποστολὴ σου, εἶναι ἡ ἀποστολὴ ἐνὸς
καλοῦ προσκόπου. Κι' ἡ δική σου ἐπί-
σης, Μπόμπ. Ἀκολουθήστε τὰ ἱχνη τῶν
φίλων μας. Προσπαθήστε νὰ μάθετε τί

«Στὸ Βόρειο Πόλο;!»

ἀπέγιναν. Μὴ μπλεχθῇτε ὅμως μὲ κα-
νένα τρόπο σὲ περιπέτειες. Σὰς τὸ εἶπα
κι' ἐπιμένω σ' αὐτὸ πού σὰς εἶπα: "Ἀν
δέχομαι τὴν πρότασή σας, δὲν τὸ κάνω
παρὰ μονάχα γιὰ νὰ κερδίσω χρόνον.
"Ἀν ἐκθέσετε τὸν ἑαυτὸ σας σὲ κίνδυνον,
ὕπάρχει φόβος νὰ μὲ κάνετε νὰ χάσω
χρόνον. Ἄμα ἐνεργήσετε ὅμως μὲ πρό-
νοση καὶ μὲ προσοχή, μπορεῖτε νὰ μοῦ
φέρετε πολὺτιμες πληροφορίες, πού θὰ
μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ βοηθήσουμε θετικὰ
τοὺς φίλους μας.

"Ὁ Κίντ κι' ὁ Μπόμπ ἐπανελάβαν τὴν
ὕποψή τους, πὼς θ' ἀκολουθοῦσαν
κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες τοῦ κυβερνή-
τη, κι' ἐγκαταστάθηκαν ἀναπαυτικὰ μέ-
σα στὸ αὐτοκίνητο-ἔλκηθρο μαζί μὲ τὸν
σκύλο τους. Ἐβαλαν μπροστὰ τὴ μηχανή
καὶ ξεκίνησαν μ' ἓναν ὥρατο χει-
ρισμό, πού ἔπεισε τὸν Στέφενσον πὼς οἱ
μικροὶ του φίλοι ἦταν ἀπολύτως ἱκανοὶ
νὰ τ' ὁδηγήσουν.

"Ἦσυχασμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν μεριά καὶ
βέβαιος πὼς οἱ μικροὶ του φίλοι δὲν θὰ
τὸν ἔκαναν νὰ μετανοιῶσιν γιὰ τὴν ἐλευ-
θερία πού τοὺς ἔδωσε, ὁ Ἀμερικανὸς ἔ-
στρεψε πάλι ὅλη τὴν προσοχή του στὸ
«Λίμπερτυ».

Καθὼς εἶχε παρατηρήσει κι' ὁ Τζάκ,
ὁλόκληρο τὸ ἐξωτερικὸ περίβλημα τοῦ
ἀεροπλοίου εἶχε ἐξαφανισθεῖ κάτω ἀπὸ
ἓνα πυκνὸ στρώμα πάγου, κι' ὅπως κι'
αὐτὸς, ἔτσι κι' ὁ Στέφενσον κι' ὁ Φον-
διέλλ συμπέραναν ὅτι τὸ πείσιμο τοῦ ἀε-
ρόπλοιο γιὰ κυριώτερη αἰτία εἶχε τὸ
ἐξαιρετικὸ βάρος πού εἶχε προστεθεῖ ἐ-
πάνω του.

— Χθὲς τὸ πρωτὶ μόνις ἐπαψε νὰ
λειτουργεῖ ὁ ραντιατέρ, εἶπε ὁ Φον-
διέλλ. Τὴν ὥρα πού ξέσπασε ὁ ἀνεμο-
στρόβιλος, μόνις εἶχαμε ἀλλάξει τὸ δυ-
ναμὸ του, μὰ τὸ μηχανήμα, μένοντας
χωρὶς καμμιά ἐπιβλεψή, ἔπαψε στὸ τέ-
λος νὰ λειτουργεῖ. Τὸ μεταλλικὸ δίχτυ
κρύωσε κιόλας, τὸ χιόνι ἔπεσε ἐπάνω
του καὶ πάγωσε. Αὐτὸ ἔγινε χθὲς τὸ βρά-
δυ, καὶ δίχως ἄλλο ὁ καλὸς Θεὸς ἔβαλε
τὸ χέρι του καὶ δὲν εἶχε ἀσχημες συνέ-
πειες ἢ πτώση τους.

— Ὁ Κίντ εἶπε ὅτι τὸ ἀερόπλοιο ἔ-
πεσε σὰ βολίδα.

— Ἀπλὴ ὀπτική ἀπάτη, κυβερνήτα,
Τέτοιον εἶδους πτώσεις δὲν εἶναι παιζε-
γέλασε. Τὸ «Λίμπερτυ» θὰ εἶχε γίνῃ
χιλίας κομματιας κι' οἱ ἐπιβάτες του μα-
ζί. Δὲν ἦταν λοιπὸν ἡ πτώση του πού
προκάλεσε αὐτὴ τὴν ἐντύπωση.

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν;

— Ἀπλούστατα: μιὰ ρουκέτα ἐξακον-
τισμένη ἀπὸ τὰ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω,
ὅπως ρίχνουν τὴ νύχτα ὅταν θέλουν νὰ
προσγειωθοῦν σὲ ἄγνωστο ἔδαφος.

— Μὰ, παρατήρησε ὁ Στέφενσον,
αὐτὸ προῦποθέτει γιὰ τοὺς φίλους μας
μιὰ ψυχραιμία καὶ μιὰ αὐτοπεποίθηση
πραγματικὰ ἐκπληκτικὴ σὲ τέτοιες πε-
ριστάσεις.

— Ἐ, ναι, κύριε Στέφενσον, αὐτὸ δὲν
τὸ ἀμφισβητῶ. Γιατί ὅχι; Μήπως ὁ κ.
Ἀντρεωμένος δὲν μᾶς ἔχει κιόλας δώ-
σει δείγματα τῆς ψυχραιμίας του; Τὰ
μπαλλονάκια αὐτὰ πού πέταγε ἀπὸ πά-
νω, ἀφοῦ πρῶτα τοὺς ἔδενε ἓνα σημείω-
μα στὸ βαρίδι τους, πρέπει νὰ ὁμοιο-
γῆστε πὼς ἦταν ἓνα εὐρημα ἐξαιρετικὰ
ἐξυπνο καὶ πολὺ καλὰ ἐκτελεσμένο ἀπὸ
ἓναν ἄνθρωπο, πού μὲ τὸ δίκιο του θὰ
ἐπρεπε νὰ εἶχε χάσει τὰ μυαλά του.

"Ὅσο γιὰ τὰ ἀγόρια, τοὺς γνωρίζω τοὺς
συμπαιριώτες μου, κύριε Στέφενσον. Σὲ
μᾶς ἡ ἀξία δὲν περιμένει τὰ χρόνια γιὰ
νὰ φανερωθῇ, κι' ἓνας μικρὸς Παρισινὸς
στὴν ἡλικία τοῦ Γαβριήλ εἶναι ἄξιος
νὰ τὰ βγάλῃ πέρα ἐκεῖ πού θὰ τὰ ἔχα-
νε κάθε ἄλλος πρῶτα. Ὅπως κι'
ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, εἶμαι βέβαιος
πὼς ἡ προσγείωση δὲν ἔγινε στὴν τύ-
χη. Ἦταν ἀναγκαστικὴ καὶ ὑποχρεωτι-
κή, γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος. Μὰ πιστέ-
ψτε με. Κάποιος κρατοῦσε τὸ τιμόνι
τῆς καταδύσεως, καὶ τὸ κράτησε γερά
ὡς τὸ τέλος. Ἀλλοιῶς θὰ γινόταν ζη-
μιες μεγάλες καὶ τὸ «Λίμπερτυ» δὲ θὰ
βρισκόταν ξαπλωμένο ἔτσι ὁμορφα-ἁμορ-
φα πάνω στὸ χιόνι. Ἀλλὰ ἂς ἔρθουν οἱ
πρόσκοποι μᾶς κι' ἂς μᾶς φέρουν πίσω
αὐτοὺς πού ζητοῦμε, καὶ τότε θὰ ἰδῇτε
ἂν ὅσα σὰς λέω δὲν εἶναι ἀληθινά.

Ἐξετάζοντας τὶς καμπίνες στὸ ἐσω-
τερικὸ τους, ὁ Φονδιέλλ ἐστερεώθηκε
ἀκόμη περισσότερο στὴν πεποίθησή του.
Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ξεχαρβάλωμα τοῦ ρα-
ντιατέρ, ὅλες οἱ ἄλλες ἀθαρσίες τοῦ ἀερο-

πλοίου ἦταν ἀσήμαντες. Κι' οἱ κινητή-
ρες, κι' οἱ ἔλικες, καὶ τὰ τιμόνια κι' οἱ
ταχύτητες ἦταν ὅλα σὲ πλήρη τάξη.

— Λοιπὸν; Τί ἰδέα ἔχετε; ρώτησε
ὁ πιλότος τρίβοντας τὰ χέρια του μ' εὐ-
χαρίστηση. Τίποτε δὲ χάθηκε, κύριε
κυβερνήτα. Καὶ μάλιστα δὲν βλέπω τί
θὰ ἐμπόδιζε τὸ «Λίμπερτυ», μόνις τὸ ξε-
λαφρώναμε ἀπὸ τὰ κρύσταλλα καὶ τοὺς
πάγους πού τὸ βαραίνουν, νὰ σηκωθῇ
πάλι ὄρθιο καὶ νὰ ξεκινήσῃ ὑπὸ τὴν κυ-
βέρνησή μας. Τὸ μπαλόνι του δὲν τὸ
βλέπω νάχει ξεφουσκώσει, κι' ἄλλωστε
μᾶς βρίσκεται ἀκόμη λίγο ἥλιον συμπε-
πικνωμένο στοὺς κυλίνδρους. Μὲ λίγα
λόγια, ἔχω τὴν ἰδέα πὼς δὲ λέω
ὕπερβολές, ὅταν σὰς βεβαιῶνω πὼς ὅπο-
τε θέλουμε μπορούμε νὰ ἐξακολουθή-
σωμε τὴν πτήση μας.

"Ὁ Στέφενσον δὲν ἀπαντοῦσε ἀφροσι-
μένος στὴ μελέτῃ ἐνὸς ἐργαλείου, πού τὴ
χρήση καὶ τὸ μηχανισμό γινώριζε λαμ-
πρά ὁ Φονδιέλλ, μὰ πού ὁ Ἀμερικανὸς
θῆλγε νὰ τοποθετηθῇ στὸ δικό του θά-
λαμο, γιὰ νὰ τὸ ἔχει πρόχειρο.

Τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ ἦταν ἓνα εἶδος πυ-
ξίδος, πού χρησίμευε γιὰ νὰ δείχνῃ κά-
θε ὥρα καὶ στιγμή καὶ νὰ σημειώνει
μόνο του τὸ «στιγμᾶ». Εἶχε δυὸ βελόνες,
ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ ἔδειχνε τὸ πλάτος
καὶ ἡ ἄλλη τὸ μήκος καὶ μιὰ μετᾶλλι-
νη κουβαρίστρα πού γύρω της τυλίζον-
ταν μιὰ χάρτινη κορδέλλα ὅμοια μὲ τὴν
κορδέλλα τοῦ τηλεγράφου. Στὴν κορ-
δέλλα αὐτὴ σημειώνονταν κι' ἔμεναν ἀ-
ποτυπωμένα τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος
πού ἔδειχναν κάθε στιγμή οἱ δυὸ βελόνες.

"Ἄμα κουρδίζονταν τὸ μηχανήμα αὐ-
τό, δούλευε σὰν τὰ ἡλεκτρικὰ ἐκεῖνα ρο-
λόγια πού σημειώνουν τὴν ὥρα σὲ μιὰ

τηλεγραφικὴ κορδέλλα, καὶ δὲν εἶχε ἀ-
νάγκη νὰ ξανακουρδισθῇ παρὰ ὕστερα
ἀπὸ ὀκτὼ ἢ δέκα μέρες. "Ἦθελε κανεῖς
νὰ βρῇ πού βρισκόταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή;
Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐ-
ξάντες καὶ διαδῆτες. Ἐρριχνε μιὰ μα-
τιὰ στὸ ἐργαλεῖο αὐτό κι' ἔβλεπε ἀμέ-
σως σὲ πῶς ἀκριβῶς σημείω τῆς ὁδρο-
γείου βρισκόταν. "Ἦθελε νὰ ἐξακριβώσῃ
τὸ δρομολόγιό πού εἶχε κάνει κατὰ τὶς
τελευταῖες ὥρες ἢ ἡμέρες; Δὲν εἶχε πα-
ρὰ νὰ ξετυλίξῃ τὴν κορδέλλα καὶ νὰ
βρῇ τυπωμένα ἐπάνω της τὰ μήκη καὶ
τὰ πλάτη, σημειωμένα κατὰ μοῖρες καὶ
κατὰ λεπτά.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐργασία ἦταν τώρα ἀ-
πασχολημένος ὁ κ. Στέφενσον. Ξε-
τύλιγε τὴν κορδέλλα καὶ συγχρόνως, σ'
ἓνα χάρτι τῶν πολικῶν χωρῶν, πού εἶ-
χε ἀπλωμένο μπροστὰ του, σημειῶνε μὲ
σημαίτσες τὴ διαδρομὴ πού εἶχε ἀκο-
λουθήσῃ τὸ «Λίμπερτυ» κατὰ τὸ τελευ-
ταῖο ἀκούσιο ταξίδι του. "Ἀν οἱ νεαροὶ
ἐπιβάτες τοῦ ἀεροπλοίου εἶχαν, κατὰ τὶς
ἐναέριες περιπλανήσεις τους, χάσει κυ-
ριολεκτικῶς τὸ μπουσούλα, ὁ κ. Στέ-
φενσον μπορούσε τώρα ἐκ τῶν ὑστέρων
νὰ τοὺς παρακολουθῇ βῆμα πρὸς βῆ-
μα σὲ ὅλη τους τὴν πορεία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΡΗΤΑ

91.

Γλυκοκύλητα ἂν γνωρίζεις,
Στὴν ἀνάγκη σὰ βοεθῇς,
Κάποιον χάρι νάδωκ' ἔχεις,
Ἐστὶ τὴ μισὴ χαρίζεις
στὸ φτωχὸ πού στὴ ζῆτει.
"Ἐ, κι' αὐτὸ εἶναι κάτι τί!...

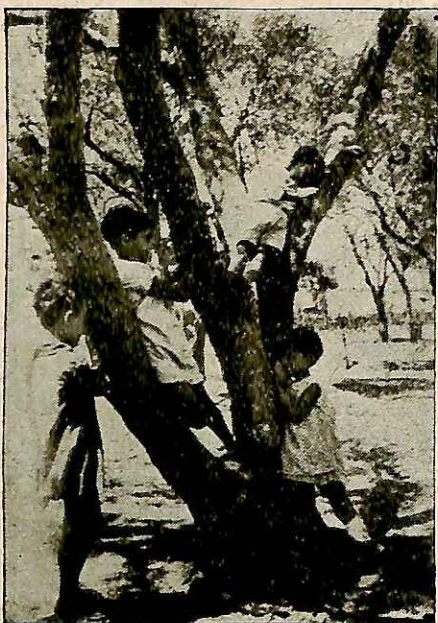
CHÉF

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε προηγούμενο φυλλάδιο, σελ. 382]

ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ
Δούλη Δωδεκάνησος—Μεγάλη Τάξις, Α' Βραβεῖον.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΚΥΝΗΓΗΜΑ ΤΖΙΤΖΙΚΙΩΝ

Αργυρούπουλος—Μικρά Τάξις, Α' Βραβείον.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ φίλη μας, που τελείωσε την τρίτη του Γυμνασίου — κατά το παλαιό... — ημερολόγιο — και πάει στην τετάρτη, με ρώτησε τι βιβλία να διαβάσει αυτό το καλοκαίρι. Της αποκρίθηκα: «Ο,τι θέλεις, ε,τι σου άρέσει. Στην ηλικία σου και στην τάξη σου, μπορείς πιά να τὰ διαβάξεις όλα. Μην ξεχάσης όμως να πάρης και την Αντιγόνη του Σοφοκλή, μεταφρασμένη σε ώραιους δημοτικούς στίχους από τον εκπαιδευτικό σύμβουλο κ. Δ. Σάρρο. Το βιβλίο αυτό, που βγήκε προόλιγου, έχει και μια μεγάλη Εισαγωγή στο Αρχαίο Δράμα, που θα σε διασκεδάσει και θα σου μάθει πολλά. Στην τετάρτη, που θα κάμετε αρχαίες τραγωδίες, θα είσαι, μ' αυτό το βιβλίο, ή πιά καταρτισμένη και προπαρασκευασμένη απ' όλες!»

Την ίδια σύσταση θάκανα και σ' όλους που βρίσκονται στην ηλικία και στην τάξη της φίλης μας, ή που την έχουν περάσει. Το βιβλίο του κ. Σάρρου είναι θαυμάσιο. Γραμμένο στο δημωτικό, και με μοναδική σαφήνεια και μεθοδικότητα, δίνει πλήρη ιδέα του Αρχαίου Θεάτρου, — της καταγωγής του, της ιστορίας του, του σκοπού του, της αξίας του, — κι' ο άναγνώστης, διαβάζοντας αυτές τις 85 σελίδες της Εισαγωγής, γίνεται τόσο σοφός σ' αυτό το

θέμα, όσο κι' αν διάβαζε δλάκερη βιβλιοθήκη. Γιατί, πρέπει να ξέρετε, δλάκερη βιβλιοθήκη άποτελούν τὰ δσα έχουν γραφεί, από αρχαίους και νεώτερους, για τὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο. Και μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει ἄλλο πρᾶγμα στὸν κόσμον, πού θάξιζε νάπασχολήσῃ περισσότερο τοὺς σοφοὺς.

Τί ὦρατό πού εἶναι! τί μεγάλο! τί ἐπιβλητικό!... Τὸ νεώτερο Θέατρο, τὸ σημερινό, δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στὸ ἀρχαῖο. Φαντασθῆτε μόνο ὅτι ἐκεῖνο ἦταν, ὅχι μόνο θεσμός τοῦ κράτους, ἀπὸ τοὺς πιδ ἐπίσημους, ἀλλὰ και μέρος τῆς θρησκείας, τῆς λατρείας. Γενικά γιὰ τὸ Θέατρο, και τὸ σημερινὸ ἀκόμα, λέμε πὼς εἶναι σχολεῖο. Λοιπόν, τὸ ἀρχαῖο ἦταν και σχολεῖο, ἦταν και νὰός. Ἀπὸ καταμεσίς εἶχε ἕνα βωμὸ, τί ἄλλο θέλετε; Ὁ θεὸς Διόνυσος λατρεῖτο και δοξάζετο ἐκεῖ-μέσα. Και τὰ πρῶτα δράματα—γιὰ νὰ τὰ πούμε ἔτσι, — τὰ πρῶτα θεατρικὰ ἔργα, δὲν ἦταν παρὰ ὕμνοι και χοροί, τρέλλες κι' ἀστεϊότητες, γύρω στὸ βωμὸ τοῦ Διονύσου, κι' ἀναπαραστάσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ παιδρὸς κι' ὠραίου τοῦ θεοῦ. Στὴ σκηνὴ δὲν ἔδλεπε παρὰ Σιληγούς, Σατύρους, ἀκόλουθους τοῦ Βάχου και πιστούς, πού τὸν ὕμνοσαν στεφανωμένοι με ἀμπελόφυλλα. Κι' οἱ Σάτυροι, καθὼς ξέρете, ἦταν τραγοπόδαροι σὰν τὸν Πάνα, μισοὶ τράγοι. Νὰ λοιπὸν ἡ ἀρχὴ τοῦ δράματος, νὰ κι' ἡ ἀρχὴ τῶν λέξεων τραγωδία, τραγικός, σάτυρα, σατυρικό δράμα κτλ. Ἀλλὰ σιγά-σιγά, τὸ γιορτινὸ, τὸ διονυσιακὸ αὐτὸ θέατρο ἐξελίχθηκε και μεταμορφώθηκε. Στους κορυφαίους τῶν χορῶν προστέθηκαν κι' ἄλλοι ἡθοποιοί: ὁ πρωταγωνιστὴς, ὁ δευτεραγωνιστὴς, ὁ τριταγωνιστὴς. Οἱ τραγικοὶ ἔπαιρναν κι' ἄλλα θέματα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σχετικά με τὸ Διόνυσον. Παρουσίαζαν ζωντανέμενες ἀπὸ τὴ σκηνὴ παλιὰς ἱστορίας, θρύλους, μύθους, και μ' αὐτὰ ἔκαναν μὴν ἡθική διδασκαλία. Διασκεδάζαν τὸν κόσμον, τὸν συγκινοῦσαν και τὸν ἐδίδασκαν. Ἔτσι τὸ Θέατρο ἔγινε τὸ διασκεδαστικὸ σχολεῖο τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσῃ ποτὲ και τὸν θρησκευτικὸ του χαρακτήρα. Πάντα ὁ βωμὸς ἐκεῖ στὴ μέση, και πάντα οἱ χοροί, οἱ ὕμνοι στὸ Διόνυσον, στὸ Δία και στοὺς ἄλλους θεοὺς. Μ' ὅλ' αὐτὰ, και γιὰ ὅλ' αὐτὰ, ἦταν μὴν τέχνη, μὴν μεγάλη τέχνη, πού δημιουργοῦσαν: Ἡ Δραματική. Ἐνα σοφὸ κρᾶμα ἀπὸ ποίηση, λυρική μὴν κι' ἐπική, ἀπὸ μουσική, ἀπὸ χορὸ κι' ἀπὸ ἡθοποιία. Κι' ἦλθε καιρὸς —μετὰ αἰῶνες— πού ἡ τέχνη αὐτὴ ἔφθασε στὸ κατακόρυφον. Ἦταν ὅταν ἔφθασε στὸ κατακόρυφον, στὴν ἀκμὴ του κι' ὁ ἀρχαῖος πολιτισμός. Ἦταν ὅταν γεννήθηκαν οἱ μεγάλοι, οἱ ἀφθαστοὶ ποιητὲς, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης κι' ὁ Ἀριστοφάνης.

Μαζί τους ἔγραφαν τραγωδίες και κωμωδίες κι' ἄλλοι πολλοί. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι νικοῦσαν, σὰ μεγάλωτεροι, κι' ἐκεῖνοι ἔμειναν ἀθάνατοι. Ὁλων τῶν ἄλλων, τῶν ἀμέτρητων, τ' ἀμέτρητα ἔργα ἐχάθηκαν. Δὲν ἐσώθηκαν παρὰ μικρὰ ἀποσπάσματα, κατὰ τύχη, λίγοι στίχοι ἀναφερόμενοι ἀπὸ ἀρχαίους συγγραφεῖς. Ἀλλὰ τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλή, τοῦ Εὐριπίδου και τοῦ Ἀριστοφάνη, πολλὰ ἔργα σώθηκαν ὁλόκληρα. Και θάχαν σωθεῖ ὅλα, ἂν δὲν καιγόταν ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξάνδρειας πού τὰ εἶχε. Γιατί ὁ Πτολεμαῖος Ε' τὰ ζήτησε τότε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, πού τὰ φύλαγαν σὸν ὀπισθόδομον τοῦ Παρθενῶνα μαζί με τοὺς ἄλλους θησαυροὺς τῆς πόλης. Ἦθελε, λέει, ν' ἀντιγράψῃ αὐτὰ τὰ ἐπίσημα, γιὰ τὰ ἴδιωτικά ἀντίγραφα πού κυκλοφοροῦσαν, εἶχαν λάθῃ... Οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ζήτησαν γιὰ ἐγγύηση 15 τάλαντα και τοῦ τᾶδωσαν. Ἀλλὰ ὁ Πτολεμαῖος, ὁ κατεργάρης, δὲν τοὺς ἐπέστρεψε παρὰ τ' ἀντίγραφα πού εἶχε κάνει. Τὰ πρωτότυπα τὰ κράτησε Κι' αὐτὸς ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς ἐχάθηκε δταν ὁ Ὀμάρ ἔκαψε τὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ὅσο γιὰ τὸν ὀπισθόδομον τοῦ Παρθενῶνα, αὐτὸς προ πολλοῦ εἶχε λεηλατηθεῖ. Ἔτσι, ἀπὸ 400 σχεδὸν ἔργα πού εἶχαν γράψῃ οἱ μεγάλοι θεατρικοὶ Ἀθηναῖοι, δὲν ἔχομε σήμερα παρὰ καμμιά πενήντα, πού σώθηκαν σ' ἄλλες βιβλιοθήκες. Ἀλλὰ μὴπως κι' αὐτὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ μᾶς δείχνουν ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀρχαίου Θεάτρου; Ἐνας Προμηθεὺς Τύραννος, τῆς, ἕνας Οἰδίπους Τύραννος, μὴν Ἀντιγόνη, μὴν Μήδεια, — τί ἀφθαστὴ τελειότητα! Ἀπὸ τότε ἄρχισε ἡ παρακμὴ, μαζί κι' αὐτὴ με τὴν παρακμὴ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ. Ὑστερ' ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες, τὸ Θέατρο βέβαια ἀνάζησε στὴ Δύση. Τὼρ ἀναζει και στὴν Ἀνατολή, ἀναζει και στὴν Ἱδία χώρα πού γεννήθηκε. Ἀλλὰ... κακὰ τὰ φέμματα! Τὸ Ἀρχαῖο Θέατρο μένει και θὰ μείνῃ ἀφθαστο. Γιατί ἀκριβῶς ἦταν ἄλλο πρᾶγμα.

Αὐτὰ ὅλα θὰ τὰ διαβάσετε στὸ βιβλίο τοῦ κ. Σάρρου, πού σὰς τὸ συστάινω με τὴν καρδιά μου. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε πὼς λειτουργοῦσε στὰς Ἀθήνας τὸ Θέατρο, πὼς γινόταν ὁ μεγάλος ἐτήσιος διαγωνισμός, πὼς ἀνακηρύσσονταν οἱ νικητές, και πὼς ἔφυγε μὴν φορὰ χολιασμένος ὁ γέρο-Αἰσχύλος γιὰ νικητὴ ἀπὸ τὸ Σοφοκλῆ, τὸ παιδί του... Ἀ, ναι, ἀπὸ τὰ καλύτερα μέρη τοῦ βιβλίου εἶναι οἱ βιογραφίες τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν, πού τις συνοδεύουν και σύντομες ἀναλύσεις ὅλων ἀνεξαίρετως τῶν σωζομένων ἔργων τους. Ὁ,τι πρέπει κανεὶς νὰ ξέρῃ γιὰ τὸ Ἀρχ. Θέατρο, τὸ μαθαίνει σὲ λίγες ὥρες ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλίο.

Σὰς ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ ΤΟΥ 1930-31

ΤΟ Πένταθλον τῆς Διαπλάσεως ἰδρύθηκε τὸ 1928, Πεντηκονταετηρίδας τῆς, κατὰ πρότασιν ἑνὸς μικροῦ τότε φίλου τῆς, τοῦ Κουτορνιδίου, πού ἔγινε δεκτὴ μ' ἐνθουσιασμό ἀπ' ὅλα τὰ Διαπλάσπουλα. Κι' εἶναι ἕνας μεγάλος και δύσκολος Διαγωνισμός, πού γίνεται κάθε δὺο χρόνια κι' ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε διαφόρους και ἄλλοτε ἄλλους (Ἀγωνίσματα.) Οἱ ἀγωνισταὶ διακρίνονται σὲ δὺο τάξεις, και ἀπὸ κάθε τάξη ἀνακηρύσσεται ἕνας Νικητὴς, σύμφωνα με τοὺς ὁρους πού δημοσιεύονται παρακάτω.

Τὸ πρῶτο Πένταθλον προκηρύχθηκε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1928. Τ' ἀποτελέσματά του δημοσιεύθηκαν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1930. Κι' οἱ πρῶτοι Νικητὲς ἦταν ἡ Μεγάλη Ἑλλάς στὴ Μεγάλη Τάξι, κι' ἡ Πάνθεια Ἀβραδάτου στὴ Μικρὴ.

Σήμερα προκηρύσσεται τὸ δεύτερο, τῆς διετίας 1930-31. Τ' ἀποτελέσματα του θὰ δημοσιεύθουν ἐντὸς τοῦ 1931. Τὰ δὲ πέντε Ἀγωνίσματα αὐτῆς τῆς φορᾶ εἶναι τὰ ἑξῆς: Α' Δύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Β' Σύνθεσις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Γ' Δευκαὶ Λέξεις, Δ' Τυπογραφικὰ Λάθη και Ε' Ἑμμετρὴ μετάφρασις ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνική.

ΟΙ ΟΡΟΙ

Στὸ Πένταθλον ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ἀδιαικρίτως: συνδρομηταί, ἀδελφοὶ τῶν, με ψευδώνυμον ἢ χωρὶς ψευδώνυμον. Ὅλοι αὐτοί, μαζί με τὰ χειρογράφα τους, θὰ στείλουν και ΔΕΚΑ ΔΡΑΧΜΕΣ. Και με τὸ ποσὸν πού θὰ συναχθῇ, — ἡ καλύτερα, ἀναλόγως τὸ ποσού, θ' ἀγοραστοῦν τὰ Δώρα τῶν Νικητῶν: δὺο καλλιτεχνικὰ ἀγγεῖα ἢ ἀρχαῖα ἢ ἀγαλματάκια, πού μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ τὰ προσφέρουν στοὺς Νικητὰς οἱ ἴδιοι οἱ συνάδελφοι και συναγωνισταὶ τῶν. (Θὰ λάβουν μέρος, ὅς πού-με, 100. Θὰ συναχθοῦν 1000 δραχμές, ἔ, με 500 ἀγοράξῃ κανεὶς ἐν' ἀρκετὰ καλὸ δῶρον, χωριστὰ ἢ ἄλλῃ τῇ ἀξίᾳ, ἡ ἡθική, ἡ ἀνυπολόγιστη...)

Οἱ Νικηταί, καθὼς εἶπαμε, θὰ εἶναι δὺο. Γιατί οἱ ἀγωνισταὶ θὰ διακριθῶν σὲ δὺο τάξεις, ἀναλόγως τῆς ηλικίας τῶν: Μεγάλη Τάξις, ἀπὸ 15 ἐτῶν και ἀνω. Μικρὴ Τάξις, ἀπὸ 14 ἐτῶν και κάτω. Ὅστε ἀπαραίτητον εἶναι νὰ ἦ ἡλικία. Ὅπου δὲν δηλώσῃ σημαίνεται πὸς χειρόγραφα κι' ἡλικία. Ὅπου δὲν δηλώσῃ ἡλικία, θὰ καταταχθῇ στὴ Μεγάλῃ Τάξει.

Γιὰ νὰ συμπεριληφθῇ κανεὶς στὸ Πένταθλον, πρέπει ν' ἀπαντήσῃ και στὰ πέντε ἀγωνίσματα συγχρόνως. Ὅσοι παραλείψουν κι' ἕνα μόνο, θάπονηται.

Κάθε ἀγώνισμα θὰ κριθῇ χωριστὰ. Καὶ σὲ κάθε ἀγώνισμα θάπονηται Βραβεῖα, Ἐπαι-

νοὶ και Εὔσημα ὅπως στοὺς τακτικούς Διαγωνισμούς. (Οἱ βραβεύμενοι μάλιστα θὰ λάβουν και χωριστὰ τὰς τιμὰς και ἀμοιβὰς τῶν συνήθων Διαγωνισμῶν, εἴτε τῶν Μεγάλων, — Δύσεις και Σύνθεσις Ἀσκήσεων, Δευκῶν Λέξεων, — εἴτε τῶν Μικρῶν, — Μεταφράσεως και Τυπογρ. Λαθῶν. Και κατὰ τὰποτελέσματα τῶν πέντε διαφόρων ἀγωνισμάτων, σὲ κάθε Τάξει χωριστὰ, θάνακηρυχθῇ ὁ Νικητὴς.

Ἰδοὺ τώρα με ποῖο τρόπο γίνεται ἡ ἀνακήρυξις: Στὰ διαφορὰ βραβεῖα δίδεται ἀξία ἀριθμητικὴ ὡς ἑξῆς: Πρῶτον Βραβεῖον = ἀριστα, 6. — Δεύτερον Βραβεῖον = λίαν καλῶς, 5. — Τρίτον Βραβεῖον = καλῶς, 4. — Α' Ἐπαινος = σχεδὸν καλῶς, 3. — Β' Ἐπαινος = μετρίως, 2. — Γ' Ἐπαινος = μετριότατα, 1.

Τὸ ἄθροισμα αὐτῶν τῶν βαθμῶν ὁρίζει τὴ θέση τοῦ καθενός. Ἐπομένως τὸ ρεκόρ θὰ ἦταν (Α' Βραβεῖο και στὰ πέντε Ἀγωνίσματα, 6 × 5 = 30). Ἡ δὲ μικρότερη ἐπίδοσις πέντε Γ' Ἐπαινοὶ = 5.

Προηγούνται λοιπὸν ὅσοι ἔχουν τοὺς μεγαλύτους ἀριθμούς και, ἀπὸ δὺο ἢ περισσότερος πού ἔχουν τοὺς ἴδιους, ἐκεῖνοι πού ἐπέτυχαν περισσότερον στὰ δυσκολώτερα Ἀγωνίσματα: κι' ἂν ἔχουν και τοὺς ἴδιους βαθμούς στὰ ἴδια, ἐκεῖνοι πού προηγούνται και στὰ μερικὰ. (Δηλαδή, ὁ δεύτερος τοῦ Γ' Βραβεῖου εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὸν τρίτον τοῦ ἴδιου ὁ πρῶτος τοῦ Α' Ἐπαινοῦ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν δεύτερον, και καθεξῆς.) Ὅσο γιὰ τὴ σειρά τῶν Ἀγωνισμάτων κατὰ τὴ δυσκολία τους; ὁρίζεται ἔτσι: Ἑμμετρὴ μετάφρασις (τὸ δυσκολώτερον), Σύνθεσις Ἀσκήσεων, Δευκαὶ Λέξεις, Τυπογραφικὰ Λάθη, Δύσεις.

Ἡ ἀπάντησις σὲ κάθε ἀγώνισμα πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη ΚΑΘΑΡΑ, ΜΕ ΠΟΛΥ ΖΩΗΡΟ ΜΕΛΑΝΙ, σὲ χωριστὸ φύλλον χαρτί (ὅχι μαζί ὅλες.) Γιὰ τις Δύσεις, αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν χρειάζεται φύλλον ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρου Χάρτη τῶν Δύσεων, πού πούλῃ στὸ γραφεῖο πού. Ὅταν γραμμένες σὲ ἀπλὸ χαρτί ὅπως κι' οἱ ἄλλες ἀπαντήσεις. Τὰ φύλλα τοῦ καθενός ἀγωνιστοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὁμοίμορφα. Ἀπὸ πᾶνι στὸ καθένα νὰ γράφῃ: «Πένταθλον τῆς Διαπλάσεως 1930-31», και τ' ὄνομα τοῦ ἀγωνιστοῦ, τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τὴν ἡλικία και τὴ διαμονή. Οἱ δέκα δραχμὲς πού θὰ συνοδεύουν τις πέντε ἀπαντήσεις τοῦ καθενός, μπορεί νὰ εἶναι σ' ἑλληνικὸν χαρτονόμισμα ἢ γραμματόσημο ἢ, τὸ καλύτερον, νὰ σταλοῦν με ταχυδρομικὴ ἐπιταγή.

Οἱ εἰκόνες τῶν δὺο Νικητῶν θὰ δημοσιεύθουν περιανθῶς σὲ μεγάλο σχῆμα και σὲ ἰδιαιτέρου πλάσιον (ἀρκεῖ, ἐννοεῖται, νὰ

στείλουν κατάλληλες φωτογραφίες.) Πάντος ὅπως πρέπει νὰ εἶναι συνδρομηταί και κατὰ τὸ ἔτος 1931.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ Ὅροι τοῦ Πεντάθλου. Και τώρα τὰ θέματα τῶν Ἀγωνισμάτων.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α'

Δύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

Νὰ λυθοῦν αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις πού δημοσιεύονται εἰς τὸ σημερινὸ φυλλάδιον πού εἶναι ὅλες ἀπὸ βραβευμένους Συλλογὰς τοῦ προηγούμενου Πεντάθλου. (Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὲς θὰ τις στείλουν και χωριστὰ, γραμμένες σὲ λυσοχαρτὸ, ὅσοι διαγωνίζονται και στὸν τρέχοντα Διαγωνισμὸν Δύσεων πού εἶναι ἄλλο πρᾶγμα.)

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β'

Σύνθεσις Πνευμ. Ἀσκήσεων

Νὰ συντεθῇ μὴν Συλλογὴ ἀπὸ 12 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρη στὸ φυλλάδιον πού θὰ ἔχῃ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Πεντάθλου. Οἱ Ἀσκήσεις ὅλες θὰ εἶναι ἑλληνικὲς (γαλλικὲς δὲν χρειάζονται). Καὶ τὰ εἶδη τῶν κατὰ σειράν: Δεξιόγραφος (ἢ Συλλαβόγραφος), Στοιχειώδης, Μεταγραμματισμός, Ἀναγραμματισμός, Αἰνίγματα (ὅλ' αὐτὰ τελείως στιχοῦρημένα), Δικτυοπλῆν (ἢ ἄλλο Σχῆμα, ἀλλὰ ἐπίσης δύσκολο, ὅχι Ψαροκόκαλο ἢ Πυραμίδας) Κρυπτογραφικόν, Μαγικόν Γράμμα (οἰαδήποτε ποιητικόν), Φωνηεντόπλιν (ἢ Ἑλλισοσύμφωνον, ἢ Μικτόν), Ἀκροστιχίς (οἰαδήποτε ποιητικὴ ἐκτὸς Ἀπλῆς Ἀκροστιχίδος), Γρίφος. Και ἄλλη μὴν ἀκόμη Ἀσκήσις κατ' ἐκλογὴν τοῦ συνθέτου και «νέου εἰδους» κατὰ προτίμησιν.

Τὸ Κρυπτογραφικόν ἢ τὸ Μαγικόν Γράμμα μποροῦν νὰ μετασταθῶν με Μεταμορφώσεις, Ἀριθμητικὴν διὰ Λέξεων ἢ Διπλὸ Κεφάλιν.

Ἐννοεῖται ὅτι κατὰ ἡ ἀντίκρου ἀπὸ κάθε Ἀσκήσις πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ'

Δευκαὶ Λέξεις.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΒΙΤΡΙΝΑ

Μπρὸς τὴν βιτρίνα, ἕνας παράδεισος

—γι' ἀγάπῃ τῶν μικρῶν— λαμπροκο-

στὸ τίμιν τῆς πᾶν τῇ μύτῃ του καλῆς

ἕνας ὑποδύτης και δρωμικός μικρός.

Λαγοί, τοῦμπανα, ἀρκούδες, τόπια ἕνας

ὁ σιδεροδρομικός πού στριφομυγνᾷ,

ἡ δολοφονία πούε πὸς ὅλο

κι' ὁ ἀστειὸς παλιότσος πού τὴ βλέπει

ἐκστατικός.

Κάποιον πλουσιόπαιδον κι' αὐτόνε θ' ἀγο-

στὸν ἰδιότροπον, πού ἄμεσως θὰ τὸν σπᾷ

κι' ὁ ἀστειὸς παλιότσος θὰ κερκιάξῃ

στὴν ἀδειαν τῆς κούκλας

καμψ-

κός.

Κάποιον πλουσιόπαιδον κι' αὐτόνε θ' ἀγο-

στὸν ἰδιότροπον, πού ἄμεσως θὰ τὸν σπᾷ

κι' ὁ ἀστειὸς παλιότσος θὰ κερκιάξῃ

στὴν ἀδειαν τῆς κούκλας

καμψ-

κός.

Κάποιον πλουσιόπαιδον κι' αὐτόνε θ' ἀγο-

στὸν ἰδιότροπον, πού ἄμεσως θὰ τὸν σπᾷ

κι' ὁ ἀστειὸς παλιότσος θὰ κερκιάξῃ

στὴν ἀδειαν τῆς κούκλας

καμψ-

κός.

Διαβάστε τὸ ὥραϊον αὐτὸ σο-
νέττο. Δὲν θὰ τὸ ξέρετε, γιὰτὶ δὲν
εἶναι γνωστοῦ ποιητοῦ. Λεῖπουν
ἀπ' αὐτὸ πέντε λέξεις. Θὰ τις
μαντεύσετε ἀπὸ τὴν ἐννοια, τὸ
κενὸ διάστημα και τὴν ὁμοιοκα-
ταληξία.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Δ'

Τυπογραφικὰ Λάθη

Σὲ μὴ μεγάλη πόλιν ἦταν μὴν κα-
ρὰ ἕνα δημοτογραφεῖο. Μποροῦσε κα-
νεῖς νὰ τὸ ἐπισκεψθῇ ἢ ἀγοράζον-
τας εἰσιτήριο, ἢ δόνοντας, ἀντὶ χορη-
γίας, σκυλιὰ και γιὰτὶ, πού χορη-
σίμεναν γιὰ τροφή τῶν κερκιδῶν.
Ἐνας πτωχὸς πού δὲν εἶχε πα-
ράδες, θέλησε κι' αὐτὸς νὰποληφθῇ
τὰ κερκιδῶν. Ἐπίσης λοιπὸν ἕνα σκυλιὰ
ἀπὸ τὸ δόμο και τὸ ἔβρωσε σὸν εἰ-
σιτηριόπολιν. Ἔτσι τὸν ἄφησαν νὰ
πῇ, και τὸ καίμενον τὸ σκυλιὰν τὸ
ἐξορίζαν σὸν κλουβί ἐνὸς λεονταριοῦ
γιὰ νὰ τὸ πᾶν.

Τὸ σκυλιὰν ἐπαλῶθηκε ἀνάσκελα
με τὰ πόδια σὸν ἄερα και κολλοῦσε
τὴν οὐρὰ του. Τὸ κοντάρι τὸ ἔπιασε
και τὸ ἔστησε ὀρθό. Τὸ σκυλιὰν ση-
κόθηκε κι' ἔκανε οὐτῶς.

Τὸ λεοντάρι τὸ κοίταξε κουνών-
τας τὸ κεφάλιν του χωρὶς ν' ἀγγίξῃ
τὸ σκυλιὰν, πού, κατὰ φαινόταν,
τὸ διασκεδάζε πολὺ.

Ὅταν ὁ φύλακας τοῦ ἐξορίζε δ-
στερα τὸ ταχικὸν του κρᾶς, τὸ λεον-
τάρι ἐχόρσε ἕνα κομμάτι και τὸ ἄ-
φησε νὰ τὸ φάῃ τὸ σκυλιὰν.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐπαλῶθηκε τὸ λεον-
τάρι γιὰ νὰ κοιμηθῇ, ὁ μὴδὸς σκυ-
λὸς ἔδρεσε κοντὰ του — κι' ἀκούμπησε
τὸ κεφάλιν του πᾶν του.

Ἀπὸ τότε τὸ σκυλιὰν δὲν ἄφησε
τὸ κλουβί. Τὸ λεοντάρι δὲν τὸ μί-
ραζε καθόλου. Ἐμειναν φίλοι.

Σ' αὐτὸ τὸ διηγηματικὸν ἀφη-
σα ξεπληθῆς τυπογραφικὰ λάθη
πού ἀλλοιώνουν τὴν ἐννοια. Εἶ-
ναι 18 λέξεις λαθασμένες πού
διαφέρουν ἀπὸ τις σωστὲς κατὰ
ἕνα ἢ δὺο γράμματα. Νὰ τις βρῇτε.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε'

Ἑμμετρὴ μετάφρασις

ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικόν

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναίου τότε
κεῖθε
μνημα καταφθιμένον πυρὸς ὀφροῖν ἑλᾶς
ἀλκὴν δ' εὐδύκινον μαρτυροῦντο ἑλᾶς
ἀν εἰποι
και βαθυκαίθειες Μῆδος ἐπιστάμενος.

Εἶναι τὸ περιφώνη ἐπίγραμμα
πού ἔγραψε ὁ ἴ

τρίτο κι' ο δεύτερος με τον τέταρτο, είτε ο πρώτος με τον τέταρτο κι' ο δεύτερος με τον τρίτο.

Θά ληφθούν υπ' όψει, — για όσους δεν στιχογραφούν, — κι' ώραιες, ρυθμικές μεταφράσεις στο πεζό.

Επίσης, θά ληφθεί υπ' όψει — και φυσικά θά ανεβάζει το βαθμό του μεταφραστού — και μία καλή ανάλυση του 'Επιγραφίματος, μιά

εξήγηση της κεντρικής του ιδέας, γιατί δηλαδή ο Αισχύλος, ο μεγάλος ποιητής τραγωδιών, δεν θέλησε να γραφί στον τάφο του παρά μόνο πώς ήταν μαραθωνομάχος.

Απαντήσεις για το Πένταθλον 1930-31 δεκτές μέχρι τέλους 'Οκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΤΙΑ

Είναι μάτια γαλανά, μάτια που ζαφείρια μοιάζουν που στα μάτια σε κοιτάζουν, — είναι μάτια γαλανά.

Είναι μάτια καστανά, μάτια που έχουν πολύ βάθος, ήρεμα και δίχως πάθος — είναι μάτια καστανά.

Είναι μάτια σκοτεινά που είναι σαν τη νύχτα μαύρα, φλογερά μάτια και γαύρα, — είναι μάτια σκοτεινά.

Είναι μάτια ιερά, μάτια νέα ή θαμνωμένα, χαρωπά ή δακρυσμένα, — είναι μάτια ιερά.

Σάνθιππος

ΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΠΟΥ ΠΕΤΑΞΕ

Ποιός τό έλεγε ποτέ, πώς ή παιδούλα με τις ξανθές μπουκλί-τες και τὰ ολοφάνενα ματά-κια, θά πετούσε απ' τόν κόσμο;

Ποιός τό έλεγε, ότι θά μάς άφιενε τόσο γρήγορα;

Και όμως! Πέταξε στον ού-ρανό, μιά άφρησε για πάντα.

Ποτέ δεν θά ξανακούσουμε τη δροσερή λαλιά της· ποτέ δε θά ξαναδούμε τὰ ολοφάνενα ματά-κια της.

Τό γλυκόχο γέλιο της δε θά ξανατηχήση ποτέ πιά...

Ήταν ένα άγγελουδί και πή-γε να βοή ταδελάκια του, που τό καλούσαν.

Πήγε στον ούρανό, γιατί μό-νο ο ούρανος του έτρεπε για κατοικία.

Πήγε να ζήσει εκεί ψηλά, με τ' άγγελουδία και τὰ λουλούδια; που τόσο του έμοιαζαν...

Τώρα, μικρούλα μου, θά δής τόν γλυκό Χριστούλη, που έλε-γες να στόν δείχνουμε... Τώρα, θά παύεις με τ' άγγελουδία και τὰ λουλούδια, που τόσο τ' άγα-πούδες.

Και θάσαι χαρούμενο, ευτυ-χιμένο...

Μ' αλίμονο! Έμεεις δε θά ξα-ναδοίμε τη γλυκαία σου μορφή, δε θά ξανακούσουμε τη δροσερή σου λαλιά, κι' ούτε τό γλυκόχο γέλιο σου θά ξανατηχήση πο-τέ πιά...

Έντελβαίς

ΤΑ ΚΥΔΩΝΙΑ

Είχα έξη χρόνια να πάγω στην πατρίδα μου· ό καθένας λοιπόν μπορεί να φαντασθή με πόση χαρά ξαναβρήκα τους παλιούς μου φίλους. Αρχίσαμε να κά-νουμε τακτικά διάφορες εκδρο-μές και σέ μιά απ' αυτές μου συ-νέβη και τό έπεισόδιο που θά σάς διηγηθώ παρακάτω.

Ήταν Αύγουστος. Ξεκινήσα-με από τό νησί μας με τη βάρκα μιάμισυ ώρα πριν να ξημερώση και πηγαίναμε στο άντικρινό νη-σί στο κτήμα κάποιου γνωστού μας, όπου θά περνούσαμε την ή-μέρα μας.

Με τις πρώτες άκτίνες του ή-λιου, φθάσαμε εκεί που θέλαμε. Δέσαμε τη βάρκα, πηδήσαμε έξω και πήραμε τό δρόμο για τό κτήμα.

Αλλά καθώς περνούσαμε ένα φράχτη, είδαμε δυο πεγάλα κλα-διά κυδωνιάς να κρέμονται ά-πέως, φορτωμένα από κυδωνία ό-ρεκτικώτατα. Ό περσιόλης ήταν μεγάλος, ποιός μπορούσε ν' άν-τισταθή; Σκαρφαλώσαμε άμέσως στο φράχτη, κι' αφού φάγαμε κάμποσα και γεμίσαμε και τις τσέπες μας, κατεβαίναμε ένα-ένα κειά. Αλλά καθώς έκαμα κι' εγώ να κατέβω, τό καπέλλο μου μπλέχτηκε στα φύλλα του ένός κλαδιού κι' έπεσε μέσα στον κήπο.

Ετοιμαζόμενα να πηδήσω για να τό πάρω, όταν γιά κακή μου τύχη δυο αγριόσκυλα άρχισαν να γαυγίζουν κι' έκαμαν τή νοικο-κυρά να βγί έξω. Δεν άργησε βέ-βαια αυτή να καταλάβη τό πρῶ-μα, όταν είδε τό καπέλλο μου μέσα στον πήπο της κι' έμένα να πηδάω βιαστικά έξω.

Αρπάζε τότε τό καπέλλο μου σαν λάφυρο και γύρισε στη δου-λειά της, φοβερίζοντας πώς θά πηγαίνα να μάς καταγγείλν στην άστυνομία.

Έμεεις μόλις τ' άκούσαμε, τό βάλαμε στα πόδια για τό κτήμα του γνωστού μας, όπου έλπιζα-με να βρούμε υπεράσπιση. Και πραγματικώς, χωρίς στην έπέμβα-σή του, και τό καπέλλο πήραμε πίσω κι' ούτε μιάς κατήγγειλε ή νοικοκυρά καθώς φοβείζε.

Μου έγινε όμως μάθημα κι' από τότε δεν ξανατόλμησα να πειράξω, ποτέ ως σήμερα ξένο πράγμα.

Ιούλιος Καίσαρ

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Τό ροδάνι που ως τώρα γύ-ριζε εύθυμα, σάπασε. Μέσα σή-σιωπηλή και σκοτεινή κάμαρα, ή μητέρα είναι μόνη της με σταυρωμένα τὰ χέρια πάνω στά γόνατα. Στο πρόσωπό της ζω-γραφίζεται ή άνησυχία και ή δ-δύνη. Γιατί λοιπόν είναι τόσο θλιμμένη; Ποιά είναι ή προ-συχή που ξεφεύγει από τὰ τρε-μύμενα χείλη της; Έχασε κα-νένα πολυαγαπημένο παιδι που περιέμενε άνυπόμονα τό γυρισμό του; Όχι! ή μικρή της Μα-γαρίτα άπόψε γύρισε από τό σχολείο με τόν έλεγχό της γε-μινό καλούς βαθμούς. Α, πόσο στοργικά έσφιγγε τό παιδί στο στήθος της! Αλλά έκλαιγε κα-θώς τό φιλούσε.

Ό πατέρας σου δε γύρισε, της είπε, βέβαια θά είναι στο καφενείο ή στην ταβέρνα. Θεέ μου, τί καίμους!... Πήγαίνα, παι-δί μου, να τόν πάρης. Θά τοῦ μιλήσης σιγά για να τόν φέρης έδώ.

Τό κοριτσάκι πήγε προς τό καταραμένο σπίτι που τους παί-ωνει την εύτυχία τους. Ό πατέ-ρας κάθεται κάτω από την τοίγ-νη στή στέγη του καφενείου μαζί με έναν άσωτο φίλο. Πλησίασε φοβισμένο.

Μπαμπά, τό φαί είναι έ-τοιμο και ή μαμιά μιάς περιμένει. Φάτε χωρίς έμένο, είπε ά-πότομα ο κακός πατέρας.

— Έλα, μπαμπά μου, για να μίν κλαίη ή μαμιά.

Τότε ο κακός πατέρας άρχισε να τή βρίζει και ήθελε να τή δώξη. Η μικρή πιάνει τὰ κλά-ματα. Αυτή τή φορά ή καρδιά του πατέρα ζύτησε. Σηκώνεται χωρίς να μιλήση, πιάνει τό χέρι που του άπλώνει τό παιδί, και τρεκλίζοντας τό άκολουθεί στο δρόμο.

Ντροπισμένοις μπαίνει στην κάμαρα, και ύστερα γυρίζοντας, σά να φοβόταν να ιδή τή γυ-ναίκα του, πηγαίνει στο κρεβάτι και πέφτει ντυμένος.

Η φτωχή γυναίκα κι' αυτήν ακόμα τή νύχτα θά κοιμηθή λυ-πημένη με τήν ίδια λυπητερή προσευχή και τήν ίδια έλπίδα. ένώ ή μικρή θά ξαναδή μέσα σ' ένα κακό όνειρο τό καταραμένο σπίτι που κάνει να κλαίνε μη-τέρες και παιδιά.

(Απ' τό Γαλλικό)

Ρογήρος

ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ

Τήν έβλεπα συχνά, πολύ συ-χνά. Ήταν ένας παράξενος τύ-πος: μιά μικρούλα μελαχροινή με γαλανά μάτια. Υπαρξη σιω-πηλή κι' αδόρυχη. άπέφευγε τόν κόσμο και προτιμούσε μακρινούς περιπάτους πλάι στην άκρογια-λιά. Φορούσε συνήθως ένα άπλό μαύρο φόρεμα και μαύρο μπερέ. Μερικές φορές που βραδιαζότα-νε στόν περίπατό της και τήν έ-βρισκε τό χλωμό φεγγάρι, καθι-σμένη σε κανένα βράχο της ά-μουδιάς, να κοιτάζει με βλέμμα

άφηρημένο τό πέλαγος, μπορού-σε να τήν πάρης για κόρη τών κυμάτων.

Τή μικρούλα αυτή, που μου εί-χε κινήσει τήν περιέργειά μου, τή συμπαθούσα χωρίς να ξερω τό γιατί, ίσως τό πονεμένο βλέ-μμα της τήν έκανε τόσο συμπαθη-τική. Φρόντισα να μάθω κάτι σχετικό με τή ζωή της, τί ήταν εκείνο που τήν έκανε τόσο να πονεί. Δεν έμαθα παρά πώς ή-ταν μιά όρφανούλα. και πώς έ-μενε με μιά γριά θεία της έμα-θα ακόμα ότι ο θάνατος του πα-τέρα της και ύστερα της μητέρας τήν έκανε να κλάψη άπαρηγό-ρητα πολύν καιρό, ύστερα όμως είτε έπειδή είδε ότι με τὰ κλάμ-ματα δεν έκανε τίποτα, είτε έ-πειδή δεν είχε πιά δάκρυα, πε-ριορίστηκε στους μακρινούς αυ-τούς περιπάτους. Φτώχη μικρού-λα! τώρα καταλαβαίνω τί σ' έ-κανε να πονής!

Είναι τώρα ίσαμε ένας μήνας που δεν τή βλέπω πιά. Τό χλω-μό φεγγάρι δεν τή βρίσκει πιά εκεί να τής φωτίση τό χλωμό της πρόσωπο. Πολλοί είπαν ότι ξεκληρώθηκε ή έπιθυμία της. Ποιός ξέρει ίσως στο θάνατο βρήκε τήν εύτυχία, που δε βρή-κε στη ζωή!

Έγγλεζίτσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τό Μπέμπη τό συνη-θισμένο:

— Οί υίοί τοῦ Ζεβεδαίου ποίον είχαν πατέρα;

— Τό Ζεβεδαίο! άπαντά άμέ-σως ο Μπέμπης.

— Μπαβό! τοῦ λένε· είσαι έξυπνος. Μπορείς όμως τώρα να πής: ο Ζεβεδαίος ποίους είχε υίους;

Κόκκαλο ο Μπέμπης!

Μικρός Αθηναίος

Στή μικρή υπηρέτρια λένε να πάη στο άντικρινό περίπτερο να-γοράση μιά εφημερίδα.

Εκείνη πηγαίνει και ζητεί:

— Δόστε μου, σάς παρακαλώ, ένα περίπτερο!

(Γεγονός)

Χαραυγή

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οί συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να τήν ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν είς τόν κόπον και τό έξοδον να τό υπενθυμίζω στόν καθέ-να ιδιαιτέρως. Η Έγκαιρη ανανέωση της συνδρομής είναι τό πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 δόξ Εὐριπίδου, τήν 16 'Ιουλίου 1930

ΤΟ Πένταθλο! τό Πένταθλο! Τι χαρά σας!... Αλλά δεν είναι μό-νον αυτό. Στο έρχόμενο φυλλάδιο θά προκηρύξω και μερικους άλλους Διαγωνισμούς, για να έχετε άρκετή δουλειά τό καλοκαίρι: Ποιήματος, Κρυπτογραφικού, Ζωγραφικής και... να ιδώ τί άλλο. Έτσι, πιστεύω, θά είσθε πολύ εύχαριστημένοι ά-πό τήν διάπλάσά σας.

Ό συνεργάτης μου κ. Τέλλος Α-γρας μού γράφει: «Από καμμία έποψη βέβαια δε θά σάς με έξη-γή κανείς, ο ίδιος, ένα λογοτεχνι-κό ή καλλιτεχνικό δημιούργημα του. Όμως για τήν άποστολή σου, — που είναι πρώτιστα παιδαγωγική κι' ύστερα φιλοσοφική, — νομίζω πώς υπάρχει έξάιρεση και πώς, αφού είδα άπορίες κι' άμφιβολίες, είμαι μάλιστα και υποχρεωμένος να εξήγησω μόνος μου τό νόημα τοῦ μικροῦ εκείνου κομματιού, που τό φανταζόμουν μάλιστα άπλό και καθαρό. Λοιπόν, τό νόημα είναι τοῦτο: Ό προορισμός τοῦ ανθρώ-που (μά και της φύσης όλόκληρης) είναι να φτιάσει μιά τελειότητα—ν' άγγίσει μιά τελειότητα—κι' έστω και για μιά στιγμή, να τή χαρεί.

Αυτός είναι ο προορισμός του, αυ-τός πρέπει να γίνει κι' ο σ κ ο π ό ς του ο συνειδητός: Τι θά τοῦ λάξη από τή μοίρα; Νά κάνει μιά τε-λειότητα άναγνωρισμένη, παγκό-σμια, άθάνατη, οικουμενική; ή μιά τελειότητα κρυφή, άγνωστή, σιω-πηλή, που σπάνιοι, κι' ίσως κανείς δε θά τή μάθη; — Αδύνατο. Η αίτία της θά είναι άπαράλλαχτη. Γιατί ή τελειότη, και όχι ή φιλο-σοφία, είναι ο σκοπός μιάς ζωής.»

Γραμματοπλημύρα, παιδιά μου! Τώρα, βλέπετε, μετά τις εξετάσεις, έχουν καιρό κι' οῦ γράφουν έλοι. Γι' αυτό σήμερα δεν θά πώ παρά λίγα λόγια στόν καθένα.

Χαίρω πολύ, Δροσοπηγή, που άποφάσισες να μού γράφης, και σου εύχομαι τό χρόνο να πάρης σω-στό τό 10, άν κι' ο φεινός βαθ-μός σου δεν είναι καθόλου... ά-ξιοκαταφρόνητος. Έγώ μάλιστα σε συγχάρω από καρδιάς. Ποιά είναι ή γριά θεία σου που εξακολουθεί ά-ένα κα να με διαβάζει; Είναι άραγε συνδρομητρια για τόν έαυτό της, ή με παίρνει για κανένα παιδι της ή άνιψή της, και με διαβάει πρώ-τη, όπως σε πολλά σπύτια συμβά-νει αυτό;

Στέφανε Δόξης, άν δεν άπάν-τησα σε κανένα γράμμα σου, βέ-βαια θά χάθηκε. Για τις λύσεις δεν έχεις δικίο. Αλλοτε μ' αυτό τό σύστημα που λές έθινα τὰ βραδέα. Η πετρα όμως μου έδειξε πώς τό σύστημα αυτό είχε πολλά άτοπα κι' έτσι αναγκάστηκα να τό τρο-ποποιήσω.

Ό Στέλιος, —που τό σκίτσο του όμως δεν θά τό δημοσιεύσω, γιατί αυτή τή φορά περιόρισηκα σ' έ-κείνα που πηραν Α· Βραβείο, —μou γράφει: «Ένθουσιαστήκα που βά-λαμε κάτω τὰ κορίτσια. Αμ' τί νομίζανε, όλο στή μύτη θά μάς μπαίνουν οί κυρίες; Νά μιά φορά που τήν πάσαν κι' αυτές, άμέ;» Αυτό τό ά με μάρεσε πολύ.

Στό βραδευμένο ποίημα της Σγου-ρόμαλλης «Καλοκαίρι στην έξοχή», στο τρίτο έξόστιχο, παραλείφθηκε κατά λάθος ένας στίχος. Έκεί δηλ. που λέει: «πούς ο φάρος της έξ-διπλα τὰ δίχτυα του άφήσει», πρέ-πει να προστεθί «γύρω στην κου-ραστή». — Τή Σγουρόμαλλη είχα-με τήν εύτυχία να τήν ιδούμε αυ-τόν τόν καιρό στας Αθήνας, και τί ώρατα που λέει τίς έντυπώσεις της από τήν έπίσκεψή της στα γραφεία μας!

Δροσόλουτος Ανδρος, τώρα παι, όποθέτω, θά βρίσκαται στην πατρίδα και περιμένο από εκεί έ-να ώρατο σου γράμμα. Σε συχαί-νω για τόν προδιόρισμό. Ήραία κι' ή περιγραφή της έκδρομής.

Α, ναι, Σμέλλε Χρύσανθε, δ-παν ο μεγαλύτερος βαθμός που δό-θηκε στην τάξη σου ήταν 9, και σὺ πήρες 8 1/2, πρέπει να είσαι πολύ εύχαριστήρια. Κρίμα που δεν έχω τόπο να σου άπαντήσω σ' ό-λα. Αλλή φορά. Γιατί βέβαια θά μού ξαναγράψης οῦ που τήχεις κρυ-φό καμάρι πώς είσαι διαπλάσο-υλά. — Α, στάσου! έδώ βλέπω και δεύτερο γράμμα σου. Και με μεγα-λή μου χαρά διαβάζω πώς ήρθες πρώτη στις εξετάσεις τοῦ γαλλικού σχολείου, μέσα σε τόσες ξένες. Μπαβό, Έλληνίδα μου διαπλάσο-υλά! Μ' έτίμησες.

Να κι' ή Αργώ που πήρε τό έν-δεικτικό της με πολύ καλό βαθμό, άν κι' ή μαμιά της φοβόταν φέτος που τήν έβλεπε «πεσμένη με τὰ μούτρα στη διάπλάσι». Αλλά τό ένα, βλέπεται, βοήθει τό άλλο. Ό-ποιος αγαπά έμένα, άγαπή τό Ι-διο και τό σχολείο του και τὰ μα-θήματά του. Και διαπρέπει παντού.

Έκαμες καλά, Βοναπάρτη, που τ' άποφάσισες και μίν άμφιβάλλης ότι θά κρίνω τὰ κομμάτια σου με όλη τήν αίσθητηρότητα που θά σε ώ-φελήση. Τήν άφιέρωση όμως, άπ' ό-ποιο κι' άν έγκριθί, θά τή σέσω. Γιατί άν έκανα μιά έξάιρεση, θά-βελαν έλοι να βάζουν άφιέρώσεις και φαντάσου τί κωμικό θά ήταν...

Ό θάνατος της Εύας συγκίνησε τόσο πολύ τήν καλή μου Έντυχία Αλεξίου, ώστε άποφάσισε να μού γράφη για πρώτη φορά και να μού ζητήση μια ενθάρρυνση για να μού γράφη. Ό με μεγάλη χαρά της τήν δίνω, κι' όποθέτω πώς άρκούν τὰ λίγα μου αυτά αλλά εγκάρδια λόγια. Ας πάρη λοιπόν και ψευ-δώνυμο κι' άς μού γράφη ταχτικά.

Δεν ξαναδίστηκα και πολύ, Μο-νάκριβη, γιατί είμαι συνηθισμένη σε τέτοιες εκλείψεις και... έκπλη-ξης. Πάλι καλά που με θυμήθη-κες... Έλαβά και τὰ κομμάτια σου και θά τὰ διαβάσω με τή σε-ρά τους.

Διάβασ τις εξήγησεις σου, Υπερ-φωική Μπεμπέ, κι' έχει καλώς. Η καταισνησία του Σήματος ανεβλή-θη για τό Νοέμβριο. Γιατί πρέπει να γίνουν πολλά μαζί, ώστε να στοιχίζουν φτηνά και να μπορεί καθένας ν' αγοράση.

Παντέρωμε, μίν τό λές αυτό! Πάντα λυποίμαι όταν άρρωδν να μού γράφουν, και μάλιστα έκείνοι που μού γράφουν ώρατα κι' ένδια-

νομίζανε, όλο στή μύτη θά μάς μπαίνουν οί κυρίες; Νά μιά φορά που τήν πάσαν κι' αυτές, άμέ;» Αυτό τό ά με μάρεσε πολύ.

Στό βραδευμένο ποίημα της Σγου-ρόμαλλης «Καλοκαίρι στην έξοχή», στο τρίτο έξόστιχο, παραλείφθηκε κατά λάθος ένας στίχος. Έκεί δηλ. που λέει: «πούς ο φάρος της έξ-διπλα τὰ δίχτυα του άφήσει», πρέ-πει να προστεθί «γύρω στην κου-ραστή». — Τή Σγουρόμαλλη είχα-με τήν εύτυχία να τήν ιδούμε αυ-τόν τόν καιρό στας Αθήνας, και τί ώρατα που λέει τίς έντυπώσεις της από τήν έπίσκεψή της στα γραφεία μας!

Δροσόλουτος Ανδρος, τώρα παι, όποθέτω, θά βρίσκαται στην πατρίδα και περιμένο από εκεί έ-να ώρατο σου γράμμα. Σε συχαί-νω για τόν προδιόρισμό. Ήραία κι' ή περιγραφή της έκδρομής.

Α, ναι, Σμέλλε Χρύσανθε, δ-παν ο μεγαλύτερος βαθμός που δό-θηκε στην τάξη σου ήταν 9, και σὺ πήρες 8 1/2, πρέπει να είσαι πολύ εύχαριστήρια. Κρίμα που δεν έχω τόπο να σου άπαντήσω σ' ό-λα. Αλλή φορά. Γιατί βέβαια θά μού ξαναγράψης οῦ που τήχεις κρυ-φό καμάρι πώς είσαι διαπλάσο-υλά. — Α, στάσου! έδώ βλέπω και δεύτερο γράμμα σου. Και με μεγα-λή μου χαρά διαβάζω πώς ήρθες πρώτη στις εξετάσεις τοῦ γαλλικού σχολείου, μέσα σε τόσες ξένες. Μπαβό, Έλληνίδα μου διαπλάσο-υλά! Μ' έτίμησες.

Να κι' ή Αργώ που πήρε τό έν-δεικτικό της με πολύ καλό βαθμό, άν κι' ή μαμιά της φοβόταν φέτος που τήν έβλεπε «πεσμένη με τὰ μούτρα στη διάπλάσι». Αλλά τό ένα, βλέπεται, βοήθει τό άλλο. Ό-ποιος αγαπά έμένα, άγαπή τό Ι-διο και τό σχολείο του και τὰ μα-θήματά του. Και διαπρέπει παντού.

Έκαμες καλά, Βοναπάρτη, που τ' άποφάσισες και μίν άμφιβάλλης ότι θά κρίνω τὰ κομμάτια σου με όλη τήν αίσθητηρότητα που θά σε ώ-φελήση. Τήν άφιέρωση όμως, άπ' ό-ποιο κι' άν έγκριθί, θά τή σέσω. Γιατί άν έκανα μιά έξάιρεση, θά-βελαν έλοι να βάζουν άφιέρώσεις και φαντάσου τί κωμικό θά ήταν...

Ό θάνατος της Εύας συγκίνησε τόσο πολύ τήν καλή μου Έντυχία Αλεξίου, ώστε άποφάσισε να μού γράφη για πρώτη φορά και να μού ζητήση μια ενθάρρυνση για να μού γράφη. Ό με μεγάλη χαρά της τήν δίνω, κι' όποθέτω πώς άρκούν τὰ λίγα μου αυτά αλλά εγκάρδια λόγια. Ας πάρη λοιπόν και ψευ-δώνυμο κι' άς μού γράφη ταχτικά.

Δεν ξαναδίστηκα και πολύ, Μο-νάκριβη, γιατί είμαι συνηθισμένη σε τέτοιες εκλείψεις και... έκπλη-ξης. Πάλι καλά που με θυμήθη-κες... Έλαβά και τὰ κομμάτια σου και θά τὰ διαβάσω με τή σε-ρά τους.

Διάβασ τις εξήγησεις σου, Υπερ-φωική Μπεμπέ, κι' έχει καλώς. Η καταισνησία του Σήματος ανεβλή-θη για τό Νοέμβριο. Γιατί πρέπει να γίνουν πολλά μαζί, ώστε να στοιχίζουν φτηνά και να μπορεί καθένας ν' αγοράση.

Παντέρωμε, μίν τό λές αυτό! Πάντα λυποίμαι όταν άρρωδν να μού γράφουν, και μάλιστα έκείνοι που μού γράφουν ώρατα κι' ένδια-

Δεν έχει να κάνει, Ξεννοίαστε Απάχη, που θά γράφης πράγματα «μελαγχολικά», φτάνει να τὰ γρά-φης καλά. Όπωςδήποτε ή τυχόν άπόρριψη τοῦ κομματιού δεν πρέ-πει να σε άποθαρρύνη, γιατί τό πρώτο δύσκολο. Ναι, οί ίδιοι έχουν και φέτος αυτά τὰ ψευδώνυμα.

Αούτη, έχω μπροστά μου δυό ώ-ραιά γράμματα σου. Ό, μή φοβάσαι, δεν με ζάλσαν καθόλου. Απλήθηκα μόνο για κείνα που σε λύπησαν τόν τελευταίο καιρό... Έ, κάποιος θά βρεθί να διαδεχθί και τόν κ. Ξενο-πουλο όταν δεν θά μπορή πιά να σάς γράφη 'Επιστολές' και τήν κυ-ρά-Μάρθα, και όλους. Δεν τό ξέ-ρεις πώς όσοι φεύγουν τόσο έρ-χονται;

Τά ξέρω, Ιουλιέττα Ρωμαίου, αυτά έχει ο κόσμος και πρέπει να κάνουμε ύπομονή... Θά πώ στόν Αση Μακρή πώς θέλεις τή διευ-θύνση του για να τόν εύχαριστήσης για τὰ συγχρητήρια. Κρίμα που δεν έχω τόπο να σου άπαντήσω σ' ό-λα. Αλλή φορά. Γιατί βέβαια θά μού ξαναγράψης οῦ που τήχεις κρυ-φό καμάρι πώς είσαι διαπλάσο-υλά. — Α, στάσου! έδώ βλέπω και δεύτερο γράμμα σου. Και με μεγα-λή μου χαρά διαβάζω πώς ήρθες πρώτη στις εξετάσεις τοῦ γαλλικού σχολείου, μέσα σε τόσες ξένες. Μπαβό, Έλληνίδα μου διαπλάσο-υλά! Μ' έτίμησες.

Να κι' ή Αργώ που πήρε τό έν-δεικτικό της με πολύ καλό βαθμό, άν κι' ή μαμιά της φοβόταν φέτος που τήν έβλεπε «πεσμένη με τὰ μούτρα στη διάπλάσι». Αλλά τό ένα, βλέπεται, βοήθει τό άλλο. Ό-ποιος αγαπά έμένα, άγαπή τό Ι-διο και τό σχολείο του και τὰ μα-θήματά του. Και διαπρέπει παντού.

Έκαμες καλά, Βοναπάρτη, που τ' άποφάσισες και μίν άμφιβάλλης ότι θά κρίνω τὰ κομμάτια σου με όλη τήν αίσθητηρότητα που θά σε ώ-φελήση. Τήν άφιέρωση όμως, άπ' ό-ποιο κι' άν έγκριθί, θά τή σέσω. Γιατί άν έκανα μιά έξάιρεση, θά-βελαν έλοι να βάζουν άφιέρώσεις και φαντάσου τί κωμικό θά ήταν...

Ό θάνατος της Εύας συγκίνησε τόσο πολύ τήν καλή μου Έντυχία Αλεξίου, ώστε άποφάσισε να μού γράφη για πρώτη φορά και να μού ζητήση μια ενθάρρυνση για να μού γράφη. Ό με μεγάλη χαρά της τήν δίνω, κι' όποθέτω πώς άρκούν τὰ λίγα μου αυτά αλλά εγκάρδια λόγια. Ας πάρη λοιπόν και ψευ-δώνυμο κι' άς μού γράφη ταχτικά.

Δεν ξαναδίστηκα και πολύ, Μο-νάκριβη, γιατί είμαι συνηθισμένη σε τέτοιες εκλείψεις και... έκπλη-ξης. Πάλι καλά που με θυμήθη-κες... Έλαβά και τὰ κομμάτια σου και θά τὰ διαβάσω με τή σε-ρά τους.

Διάβασ τις εξήγησεις σου, Υπερ-φωική Μπεμπέ, κι' έχει καλώς. Η καταισνησία του Σήματος ανεβλή-θη για τό Νοέμβριο. Γιατί πρέπει να γίνουν πολλά μαζί, ώστε να στοιχίζουν φτηνά και να μπορεί καθένας ν' αγοράση.

Παντέρωμε, μίν τό λές αυτό! Πάντα λυποίμαι όταν άρρωδν να μού γράφουν, και μάλιστα έκείνοι που μού γράφουν ώρατα κι' ένδια-

νομίζανε, όλο στή μύτη θά μάς μπαίνουν οί κυρίες; Νά μιά φορά που τήν πάσαν κι' αυτές, άμέ;» Αυτό τό ά με μάρεσε πολύ.

Στό βραδευμένο ποίημα της Σγου-ρόμαλλης «Καλοκαίρι στην έξοχή», στο τρίτο έξόστιχο, παραλείφθηκε κατά λάθος ένας στίχος. Έκεί δηλ. που λέει: «πούς ο φάρος της έξ-διπλα τὰ δίχτυα του άφήσει», πρέ-πει να προστεθί «γύρω στην κου-ραστή». — Τή Σγουρόμαλλη είχα-με τήν εύτυχία να τήν ιδούμε αυ-τόν τόν καιρό στας Αθήνας, και τί ώρατα που λέει τίς έντυπώσεις της από τήν έπίσκεψή της στα γραφεία μας!

Δροσόλουτος Ανδρος, τώρα παι, όποθέτω, θά βρίσκαται στην πατρίδα και περιμένο από εκεί έ-να ώρατο σου γράμμα. Σε συχαί-νω για τόν προδιόρισμό. Ήραία κι' ή περιγραφή της έκδρομής.

Α, ναι, Σμέλλε Χρύσανθε, δ-παν ο μεγαλύτερος βαθμός που δό-θηκε στην τάξη σου ήταν 9, και σὺ πήρες 8 1/2, πρέπει να είσαι πολύ εύχαριστήρια. Κρίμα που δεν έχω τόπο να σου άπαντήσω σ' ό-λα. Αλλή φορά. Γιατί βέβαια θά μού ξαναγράψης οῦ που τήχεις κρυ-φό καμάρι πώς είσαι διαπλάσο-υλά. — Α, στάσου! έδώ βλέπω και δεύτερο γράμμα σου. Και με μεγα-λή μου χαρά διαβάζω πώς ήρθες πρώτη στις εξετάσεις τοῦ γαλλικού σχολείου, μέσα σε τόσες ξένες. Μπαβό, Έλληνίδα μου διαπλάσο-υλά! Μ' έτίμησες.

Να κι' ή Αργώ που πήρε τό έν-δεικτικό της με πολύ καλό βαθμό, άν κι' ή μαμιά της φοβόταν φέτος που τήν έβλεπε «πεσμένη με τὰ μούτρα στη διάπλάσι». Αλλά τό ένα, βλέπεται, βοήθει τό άλλο. Ό-ποιος αγαπά έμένα, άγαπή τό Ι

δὲν εἶναι κι' ἀνάγκη νὰ εἶναι κα-
νεῖς «ἀγγελος καλωσύνης». Ἀρκεῖ
νὰ εἶναι καλὸς, εὐαίσθητος κι' εὐ-
γενικός, ὅσο μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἀν-
θρώπος.

Ἔ, μὰ βέβαια, Ἀθηνᾶ, ἀφοῦ
πῆρες ἄριστα καὶ στὰ ἑλληνικά καὶ
στὰ γαλλικά, καὶ τὸ βραβεῖο ποῦ
δίνουν στὴν τάξη σου, δὲν μποροῦ-
σε νὰ μὴ σοῦ ἐπιτρέψῃ κι' ἡ μαμμὰ νὰ
πάρῃς ψευδώνυμο καὶ νὰ μῆς στὴν
κίνηση! Συγχαίρω καὶ στίς δύο με-
γάλες σου αὐτὲς χαρές. Ὅταν στήν
Ἀγγελία σου θέλῃς μιὰ λέξη μὲ
κεφαλαῖα γράμματα, υπογράμμισέ
τη μὲ διπλὴ γραμμὴ.

Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ, ὅταν διά-
βασε αὐτὰ ποῦ σὰς ἔγραφα γιὰ τὸν
Ἀθλητισμό, θυμῆθηκε τὸ ρητὸ τοῦ
Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου: «Ὁ
δικαίον προκρίνει ρώμην ἀγαθῆς
σοφίας». Καὶ εἶπε: «Πόσο δικαίον
εἶχε ὁ Ξενοφάνης!

Ὁρᾷς Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει-
λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἐξῆς:
Ἔρση, Μοζαμβίκη, Σαπουνό-
φουσα, Μικρὸς Καλλιτέχνης,
Μύρον τῆς Ἀνδρου, Περιπλο-
κάς, Γαλανόλευκὴ Σταυροφωρία,
Ἀνδριωτοπούλα, Ναπολεόνι, Ἡ-
ρώ, Γόρδων, Ἔρση Δρόσου, Χρυ-
σαετός, Ἀμαρυλλίς, Κόρη τῶν
Ἀθηνῶν, Χαρὰ τοῦ Σπυτιοῦ,
Φαῖδρα, Μελαγχολικὴ Ὑπαρξη,
Οὐράνιο Τόξο, Πόνου Δάκρυ,
Πιτσιρικός τοῦ Ἀργινίου, Τζίνα,
Λυοχάρτο, Ἰδῶμη, Τσί-Τσί-
Κυρὰ τῆς Θάλασσας, Χρυσανγὴ
καὶ Ροδάνθη. — Ἐλπίζω νὰ τοὺς
ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε
ἀναγιώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ
δικαίωμα, ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀ-
ναγιώμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὸ 30 Νοεμβρίου
1930. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν
σὲ ἀγρία καὶ δὲν ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Δοξασιμέ-
νο Εἰκοσιένα, ἄ. (ΑΖ). Τυροκου-
μάδας, ἄ. (ΙΙ). Ἑλληνόπουλο, ἄ.
(ΓΕ). Γλυκομύριστο Κοινάκι, κ.
(ΘΠ). Ἐφιππος Ταχυδρόμος, ἄ.
(ΑΝ). Λευκὸς Μάγος, ἄ. (ΘΑ).
Χιόνι τῆς Ἰδης, ἄ. (ΕΠ). Ναυ-
τοπρόσκοπος, ἄ. (ΕΜ). Λιλιάνα,
κ. (ΑΜ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Ζιζάνιον τῆς Ζακύν-
θου (τί ὥρατα ποῦ θὰ περνᾷς τῶρα
στὴν πατρίδα! σοῦ ἔστειλα τὰ φυλ-
λάδια ποῦ ζήτησες) τὸ ψευδώνυμο
σοῦ ἐνεκρίθη στὸ 31ο.) / **Ναυτάκι**
τοῦ Θεομαίκοῦ (σοῦ ἔστειλα τε-
τράδια· τὸ ἄλλο σου γράμμα, μὲ
τὰ ἐσώκλειστα, θὰ εἶναι χωρὶς ἄλ-
λο ἀπὸ κείνα ποῦ ἐκράτησε ὁ κλέ-
φτης διανομέας.) / **Μυστηριώδης Προ-
σωπιδόφορος** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἴ-
δες, σοῦ ἐξέλεξα· χαίρω πολὺ πού
μαλινεῖς στὴν κίνηση κι' ἐλπίζω νὰ
μοῦ γράφῃς συχνά.) / **Βάτραχος Νο**
9 (εἰσὶν ἀδικαιολογημένοι γιὰ τὴν
ἀργοπορία, ἀλλὰ γράφε τῶρα πὺ
συχνά· ἡ κατασκευὴ τοῦ Σήματος,
εἶδες, ἀνεβλήθη· θὰ γίνῃ ὅμως.)
/ **Ἀρην** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ λαμ-
πρὸ βαθμὸ· πολὺ ὥρατο τὸ γράμ-
μα σου! διαβάζω τὰ συγχαρητή-
ριά σου στὴν κ. Ζαφροπούλου γιὰ
τὸ «Ταξίδι στὸν οὐρανὸ»· ὁ κ. Φ.
εὐχαρίστησε πολὺ τὸ θεο Νώντα.)
/ **Γλυκύλαλον Ὀνον** (εὐχαριστῶ πο-

λὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ ὅσα
γράφεις· περιμένω!) / **Καραμαξόπου-
λο** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ
τὸ ξεσπάθωμα· τὸ ἄλλο ποῦ λές,
δὲν γίνεται.) / **Νιότης Ἀδάμαντα**
(συγχαίρω καὶ σένα κι' ὅλα ἔχεις τὰ
Διαπλάσσοι καὶ πού ἀρίστευσαν· κα-
λὰ, τὸ ψευδώνυμό σου θὰ τὸ κλίνῃ στὸ
ἐξῆς ὅπως θέλεις: Νιότης Ἀδάμας,
Νιότης Ἀδάμαντος, Νιότης Ἀδά-
μαντα κτλ.) / **Βύρωνας Θ. Θεοδωρό-
πουλον** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ
καλὸ σου γραμματάκι, μικρὸ νέε
μου φίλε!) / **Κεραυνὸν** (ἔστειλα 10
τετράδια· προηγούμενο γράμμα μὲ
20 δραχμὲς δὲν ἔλαβα.) / **Διηγο-
ρίαν** (στεῖλε λοιπόν· ἔχεις καὶρό
κανένα μήνα!) / **Ἀνθισμένη Ἀ-**
μυγδαλίαν, Τζίτζικι, Μικρὸν Ἡ-
ρώα κτλ. κτλ.

Θ. Ἀντζίνην, Ἐδσ. Κομνηνοῦ,
Λευκὴ Χ. Παπᾶ, Ναουσάπαιδο
(ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 15 Ἰουλίου, θ' ἀπαντήσω στὸ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 250οῦ Διαγωνισμοῦ. Τοῦ
φυλλάδιου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεῖται
μέχρι τῆς 19 Σεπτεμβρίου.

467. Δεξιόγραφος
Φτερωτὸ μέσα στὰ τόσα
— Στὴν κοινὴ ὁμως τὴ γλῶσσα —
Κι' ὀχληρό...

Ὅ, τι πρὶν εἶναι ἂν τοῦ κολλήσης,
Λάχανο θὰ σχηματίσῃς
Θραψερὸ.

Μιράντα

468. Στοιχειόγραφος
Ἐγὼ μ' αἰ ποῦ θὰ σὲ θεράνω,
Ὅταν μ' ἀχτίδα μου σοῦ ρίξω,
Κι' ἐσὺ μοῦ σβύνεις... ἔστω κι'
[ἐνα;

Μὰ νὰ φοβᾷσαι θὰ σὲ κάνω,
Ἀχάριστε, γιὰ νὰ σοῦ δειξῶ
Ὅτι δὲν παίζουμε μὲ μένα!
Ἰσπανιόλα

469. Μεταγραμματισμός
Τοῦ Αἰγαίου εἶναι νῆσος,
Ἐνα γράμμα τῆς ἀλλάξεις
Καί, βαρκάρης τῶρα, ἴσως
Στ' ἀκρογιάλι τῆς ἀράξης.
Μαγεμένη Φλογέρα

470. Ἀναγραμματισμός
Ἐνα πόδι τοῦ ἀφαιρῶ,
Τάλλα του τὰνακατῶν
Καὶ στὴ μέση τὸν φορῶ
Τὸ σοφὸ καὶ καμαρώνω.
Νάρκισσος

471. Αἵνιγμα
Τὸ ἀρσενικὸ μου βλέπει
Στοὺς δρόμους νὰ ἐπαίτῃ,
Τὸ θηλυκὸ μου τρέχει
Ἀπάνω στὸ χαρτί.
Λάχαις

472. Δικτυωτὸν
* * * * * = Ὑγρό.
* * * * * = Ἐγκλημα.
* * * * * = Ὅσπου τ. κορ-
* * * * * [μου].
* * * * * = Φυσιολ. λειτουργο-
Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.
Λάχαις

**473. Κρυπτογραφικὴ Γεω-
γραφία**
1234567 = Νῆσος τ. Εὐρώπης.
2573 = Ὅροπέδιον.
326727 = Πόλις.

4573 = Διμήν τῆς Ἀφρικῆς.
5243 = Ἀκρωτήριον.
67375242 = Νῆσοι.

7371 = Κράτος τῆς Ἀσίας.
Κυρὰ-Κυραλίνα

474-478. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην
τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχημα-
τισθοῦν μετ' ἀναγραμματισμοῦ
πέντε εὐρωπαϊκαὶ πόλεις:

ἄρπα, πρῶτον, Ἡρώ, χάος,
Ἀραβες.

Κυρὰ-Κυραλίνα

479. Ρητὸν ἀπὸ Μεταμορφώσεως
ἀμὴν, οὗτος, δίνῃ.

Διὰ τριῶν πάντοτε μεταμορ-
φώσεων, ἐξ ἐκάστης τῶν ἀνωτέ-
ρω λέξεων νὰ προκύψῃ μιὰ ἄλ-
λη οὕτως, ὥστε αἱ τρεῖς μαζί
ν' ἀποτελοῦν ρητὸν ἱστορικόν.
(Ἡ πρώτη λέξις θὰ εἶναι πρό-
θεσις, ἡ δευτέρα ἀντωνυμία καὶ
ἡ τρίτη ρήμα.)
(Νέον εἶδος) Κυρὰ-Κυραλίνα

480. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς
Ἀκροστιχίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμμα-
* * * τα τῶν κάτωθι ζητουμέ-
* * * νων λέξεων, τιθέμενα κα-
* * * τὰ σειρὰν εἰς τὴν θέσιν
* * * τῶν ἀστερισκῶν, ἀποτε-
* * * λῶν Ἐπιγραφὴν, τῆς ὁ-
ποίας ἡ ἀνάγνωσις δίδει μιὰν
λαϊκὴν παροιμίαν:

1, Πόλις τῆς Ἰνδοκίνας 2,
Ἐπίθετον, ὁ μὴ ἔχων ἱερὸν καὶ
δοῖον 3, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας 4,
Χωρίον τοῦ Πηλίου 5, Ρῆμα
«ὕπαρκτηκόν» 6, Κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης.

Νάρκισσος

481. Μικτὸν

πς - λ - τυ - λθ

εει - τ - εο - ορηια

Ἰσπανιόλα

482. Γεῖρος

Τ ΠΒ Ζ

πε

Ἰσπανιόλα

[Ὅλαι αἱ ὥραιαι αὗται Ἀσκή-
σεις ἐλήφθησαν ἀπὸ διακριθείσας
Συλλογὰς τοῦ Πεντάθλου 1928-
29. Ἀσκήσεις ἀπὸ Συλλογὰς τοῦ
Πεντάθλου θὰ δημοσιευθοῦν καὶ
πολλὰ ἄλλα κατὰ τὴν διάστημα
αὐτῆς τῆς ἐξαμηνίας.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 18

245. Ἀνία (ἀν, ἴα). — 246. Γλυ-
κὸς-λύκος. — 247. Τυρὸς-τύρος.
— 248. Ἀδύς-θυσία.

249. Ω Ν Α Ν Σ
Κ Ρ Ω Ν Α Ν Σ
Γ Ι Ε Η Ι Τ Η Ε
Ο Γ Α Τ Ρ Ο Σ Ο Σ
Σ Ρ Ο Σ Ο Σ

250. Διὰ τῶν γραμμάτων Ε, Ν:
Ἐργον οὐδὲν ὄνειδος. — 251-255.
1, Λύρα-λίρα 2, Ρώμη 3, Τῇ-
λος-τύλος 4, Λίσσα-λύσσα 5,
Πεῖνα-πίννα. — 256. ΠΑΡΗΣ
(Ποδηλάτων, δᾶσος, Πάρος, Ἀ-
πᾶΝτα, προφ. Ητης, ὈμηροΣ.) —
257. Τοὺς δυστυχεῖς λυπεῖσθε.
(τοὺς δὲς, τυχ εἰς λιπ εἰς θε.) —
259. Boeuf-cenf. — 260. Vanité
des vanités tout est vanité.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά
στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξεις,
μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλαῖα ὁρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἀ' — 627 /

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

«ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ»

Ἰδρῦθ ἐν Ἀθῆναις. Σκοπός: Ἐκ-
καθάρσις τοῦ Διαπλάσσομενου ἀπὸ
τὰ ἀμφίβ. α (βάτραχοι) τὰ πτηνὰ (Κύ-
κνοι) καὶ τὰ φυτὰ (Λουλούδια). Προ-
κηρύξις μεγάλων Διαγωνισμῶν. Ξε-
σπάσθω κτλ. Διοικεῖται ὑπὸ πεντα-
μελοῦς Ἀνωτάτου Μυστικῶν Συμβου-
λίου. Δεχομεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώ-
πους ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτε-
ρικόν. Διαπλάσσοιτα ἐγγράφητε εἰς
τὸν ἰσχυρότερον Σύλλογον. Ζήτησα-
τε τὸ καταστατικόν Δ/σι: Σύλλεγον
Ἰερὰν Ἐξέτασιν, Πόστ-Ρεσταντ, Κο-
ζάνη. ΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ
ἘΞΑΝ.

Ὁ Πρόεδρος: ΤΟΡΚΟΥΕΜΑΔΑΣ

Ἀ' — 628 /

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μας:
Βραβεῖα: 1ον Βιολετῆ, 2ον Σειπέτα,
3ον Ὑδάνη. Τοὺς λοιποὺς εὐχαριστοῦμε.
Καθυστέρησας. ΣΙΜΩΝΗ, ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ

Ἀ' — 629 /

Βραβεύουμε μὲ Β' Βραβεῖο (ἐλλείπει ἂ-
παντήσων) Ρωμαντικὴ Ὑπαρξη
καὶ μὲ Γ' Μιτσοῦκο. Λοιποὺς εὐχαριστοῦ-
με. Βραβεῖα ἐστάλησαν.

Πόνου Δάκρυ

Μαριζέλι Νίτους, Ἀντιγόνη

Ἀ' — 630 /

«ΕΥΘΥΜΟΙ ΝΕΟΙ»

Παῖδιά, τὰ Λουλούδια μασαίνονται ἔ-
νεκα ἡ ἔσθη· λυπηρόν. Οἱ Βάτραχοι
συνθημένοι στὰ ρηγὰ (νερά) ἐπεχειρή-
σαν νὰ φθάσουν στὰ βάρδια, ἀλλ' ἐναυάγη-
σαν οἰκτρότατον.

Διαπλάσσομε, μὴ μεταβάλλῃς αἱ
ἀμφίβ. α· προτίμησε τὴν Εὐδύμην Νεο-
λαίαν.

Β' ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ: Τὴ κάνει ὁ ἀνθρώπος
ὅταν καθεστὰ στὸν ἥλιο. Συμμετοχὴ
μιὰ δραχμὴ· προθεσμία ἄμηνος. Βρα-
βεῖα 13 !!! Τὰ 10 πρῶτα στοὺς 10 πρῶ-
τους στείλονται καὶ τὰ λοιπὰ εἰς τὰς καλυ-
τέρας ἀπαντήσεις. Περιμένουμε ἀπ' ὅλους
ὅλους. Ἡ καλοκαιρινὴ μας Δίσις: Γεώργιον
Δαρδούζαν. Οἰκία Λιούμπα, Κοζάνη.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ἀ' Διαγωνισμοῦ εἰς
τὸ μεθεπόμενον φυλλάδιον.

Ἀ' — 631 /

Γαληνένας-α Διαπλάσσοιτες-α, ἀνταλ-
λάσσω Μ. Μυστικὰ, θέλοντας νὰ κρα-
τήσω ἀδυστήρ τιμήν σου τῆς ἡμετέρας Δια-
πλασιακῆς μας ζωῆς. Δίσις μου! Ἀ' — 632.

Κυρὰ τῆς Θάλασσας

Ἀ' — 632 /

Θέλα, Ἐκείναι, ποῦ ἔχω στὸ «Μα-
γεμένον Βασιλεῖον» φύλ. 31, νὰ ποῦ
στεῖλουν μίαν κάρτα τοὺς μὲ δύο λόγια· θ' ἂ-
παντήσω ἑαυτὸς. — Φιλίσση, θὰ μὲ πε-
ριμερινῇς πάλι: — Ἀγκάθι, τί συμπη-
σῃ! Τὰ μεγάλα πνεύματα συναντῶνται.
Δίσις: Θεμιστοκλέους 79, Ἀθῆναι, διὰ
Λιάναν

Ἀ' — 633 /

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλάσσομε-
χαριετὸ δλοῦς-ες καὶ ἱπτά ἀλληγογρα-
φίαν στὴ Δίσις Μιστριώτη 12. Ἄγιος Λου-
κᾶς, Πατρίσις. ΕΞΟΝΙΑΣΤΟΣ ΑΠΑΧΗΣ

Ἀ' — 634 /

Μαγεμένη Θάλασσα, ἔξυπνεύλα
γιὰ φαντασθεῖς, σὰς ξέρω. Μὲ μαν-
τευετὲ; — Ἐ. Α.

Ἀ' — 635 /

ΛΙΑΝΑ, Συγχαρητήρια γιὰ τὸ «Μαγεμένον
Βασιλεῖον» ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν
τρῶς κουτόχορτο αὐτὸν τῶν... ΕΞΟΝΙΑΣΤΟΣ ΑΠΑΧΗΣ

Ἀ' — 636 /

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝ
Β' ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ

Μετὰ ἀγγραφὴν κάρτα ἡθοποιοῦ στεί-
λετε Πεντάδραχμον ἕως τὸ τέλος
Αὐγούστου. Ὅσα δοθῶν Βραβεῖα: 1ον Ἰ-
Qua Yadis? 2ον Ὑπαιρις, 3ον Κερί-
να, 3ον Βάγνερ, 4ον 5 ἠδσοίει κτλ.
Ἀναλόγως τῶν ἀπαντήσεων θὰ αὐξηθεῖ
τὰ δῶρα, δὲν θὰ ἐλαττωθῶν ὅμως. Πε-
ριμένουμε ἀπὸ ὅλους, ἰδίως τοὺς λαβόντας
ὑποστηρίξιν μας. Δίσις: Στυλιανὸν Κινδᾶ-
κην (διὰ Κ) Χανιά, Κρήτης.

Διαγωνισμὸν: ΙΝΔΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ